

Перемога кується і в тилу!

Фото з архіву Марії Мірас.

«Віддай людині крихітку себе. За це душа наповнюється світлом», – своє волонтерське покликання Марія Мірас озвучує словами Ліни Костенко.

Фото з архіву Марії Мірас.

«Процес виготовлення борщу «Бандерівський» тримаємо в секреті», – жартують куховарки із ТзОВ «Західна промислова група».

Їхній сухий борщ «Бандерівський» із 2014 року і до сьогодні – такий бажаний на фронті!

І справа не стільки в назві, як у наповненні, яке готує з любов'ю команда Марії Мірас із Нововолинська. Хоча харчова складова – це лише частинка їхнього волонтерського подвижництва

Ігор ЛІСОВИЙ

«МИХАЙЛІВНА – ВИНЯТКОВА ЖІНКА, ЯК І ЛЮДИ, ЩО ПРАЦЮЮТЬ ПОРЯД ІЗ НЕЮ»

Разом із головою громадської організації «Незламні нововолинці» Володимиром Демчуком, татом загиблого Героя Вадима Демчука «Дима», їдемо до волонтерки Марії Мірас. Вже кілька разів збирався про неї написати (про це просили й інші нововолинські волонтери), проте

«**Телефоную Марії Михайлівні – і вже під вечір пропонує конкретну допомогу для хлопців на передовій.**»

пані Марія відмовляла у спілкуванні. Цього разу зустріч мала відбутися за сприянням Володимира Івановича.

– Михайлівна – виняткова жінка, як і люди, що працюють поряд із нею. Патріоти, трударі, співпрацюю з ними з часів АТО, – вправно кермуючи автомобілем, ділиться пан Володимир, – але не тільки вони борщами «Бандерівськими» знамениті. Що хлопці з фронту попросять, стараються все виконати.

– Знаєш, – висловив свою думку найстарший волонтер Нововолинської ОТГ, кавалер ордена «За заслуги» третього ступеня Валерій Курстак, – почалася війна у 2014 році, хлопці – голодні, не вдягнуті, всього потребують, телефон у мене розривається – телефоную Марії Михайлівні – і вже під вечір пропонує конкретну допомогу на передову. Дуже вдячні воїни їй та помічникам. До сьогодні з нею на зв'язку.

Про легендарну волонтерку читайте на с. 8

РЕКЛАМА

ПАМ'ЯТАЙ!

ЄГОВА - це ім'я Правдивого Бога
Вихід 15:3

ІСУС ХРИСТОС - спаситель та Цар неба і землі
Псалом 2

ЦАРСТВО БОЖЕ - єдина НАДІЯ СВІТУ!
Даніїла 2:44

teokrat.com

068 800 19 80
095 800 19 80

Спеціальний репортаж

Фото Катерини ЗУБЧУК

Надія Євгенівна вже так приросла до Мислини, що, як поїде в Ковель до дочки, то не затримується там, – швидко вертається в село, де на неї чекає город, птаство.

«Поляки одружувалися з українцями, тож колись у селі Мислина жили змішані родини»

І у кожній був «і ставок, і млинок, і вишневецький садок», як каже Галина Крупіца

Галина Михайлівна працює землевпорядником у Дубівській сільській раді. А того дня вона була моїм попутником у мальовчистої місцевості, що неподалік Ковеля. І не випадково – жінка по-особливому ставиться до нього, бо тут – її коріння.

– Баба моя вийшла заміж за облапського хлопця, а вже в них народився син – мій батько Михайло, котрий від свого батька, мого діда, багато знав, як то було «за Польщі», і все життя, пригадую, читав газету «Пішиязнь».

Це той, ще польський льох, «якого у війну німці хотіли підірвати, але ніщо його не взяло».

Розповідь із глибинки – на с. 9, 10

Вітаємо!

23 жовтня святкуватиме свій 55-річний ювілей найкращий у світі брат

**Сергій
Анатолійович
ФЕДОСЮК**

Любий брате, щиро вітаю тебе з двома п'ятірками у житті!

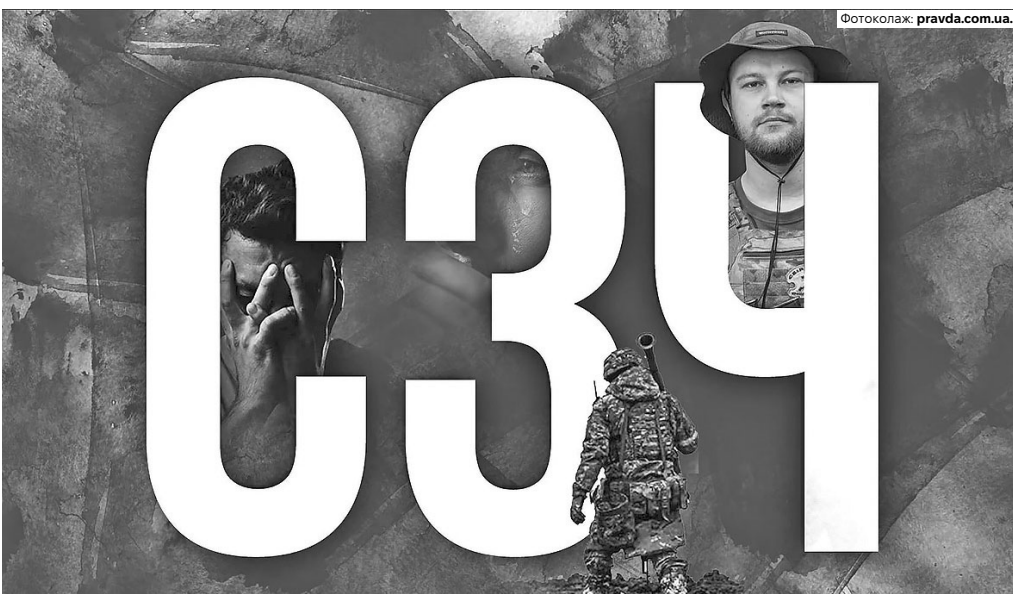
Що ж, роки летять невблаганно, але вони не владні над твоєю життєвою та діяльною натурою, над твоєю енергійною та життєлюбством. Тож я бажаю тобі так тримати!

Залишайся такою ж чесною і щирою, відкритою і доброзичливою людиною, якою всі тебе знають і допомагають. І нехай ці прекрасні риси характеру допоможуть тобі жити довго і щасливо до ста років! Здоров'я, достатку, благополуччя, миру та добра тобі. З днем народження!

Щиро з любов'ю – сестра Наталія та вся наша родина.

■ Сумні реалії

Хто нас захищатиме? Понад 100 000 солдатів втекли з армії цього річ

Фотоколлаж: pravda.com.ua.

За сім місяців цього року в СЗЧ пішло більше солдатів, ніж за три попередні роки – 110 тисяч осіб.

Фахівці підрахували, що до кінця року із ЗСУ можуть втекти до 200 000 військовослужбовців. Чому? Бо некомпетентне командування, безглузді накази, мала платня, відсутність ротаций, біда з мобілізацією. Причин – безліч, біда в тому, що влада не бачить в цьому проблеми і навіть не намагається її вирішити. Чекає, доки розбіжаться всі?

Павло КАЗАРІН, журналіст

Наша країна живе в очікуванні, що в росії закінчатся гроші. Москва живе в очікуванні, що у нас закінчатся солдати. Хто вгадає з прогнозом – той і переможе у війні.

У 2022-му кремль міг вважати, що Україна не витримає вторгнення. У нашої країни було відчутно менше ресурсів – і ми повинні були програти в змаганні економік. Але замість цього ми прожили три з половиною роки війни в досить теплих умовах.

Нашу економіку взяла на буксир союзники. Завдяки європейським мільярдам Україна може тягнути соціальні витрати, платити пенсії та зарплати бюджетникам. Нас, по суті, підключили до зовнішньої системи життєзабезпечення – і тому єдине, за що ми платимо самостійно, – це військові витрати.

З цієї причини економі-

ка стала не нашим слабким місцем, а нашого противника. Ми стежимо за тим, як у рф зростає дефіцит бюджету. За тим, як скорочуються резерви. Робимо ставки на рівень інфляції та інтенсивність роботи друкарського верстата наступного року. Багато хто переконаний, що в той момент, коли Москва відчує загрозу для системи і режиму – вона смикне воєнний стоп-кран.

При цьому з першого дня війни росія не відчувала дефіциту в солдатах. Вона погралася з мобілізацією лише чотири тижні, а потім перейшла в режим купівлі гарматного м'яса. І тепер кремль вдивляється в Україну в надії, що у нас закінчатся солдати раніше, ніж у рф закінчатся гроші.

Мобілізація і справді виявилася найслабшим місцем для нашої країни. Західна допомога ввела в українську владу ілюзію, що непопулярні рішення – на кшталт посилення мобіліза-

ційних норм – можуть почекати. Четвертий рік війни ми живемо в межах інерційного сценарію, який зводиться до того, що війна ось-ось стане на паузу, а тому пробігти останній кілометр можна на силі волі.

За сім місяців цього року в СЗЧ пішло більше солдатів, ніж за три попередні роки – 110 тисяч осіб. Цілком може бути, що до кінця року ця цифра зросте до 200 тисяч.

«Тепер кремль вдивляється в Україну в надії, що у нас закінчатся солдати раніше, ніж у рф закінчатся гроші.»

Більше половини з них – це нові рекрути, які бояться армії сильніше, ніж вона на те заслуговує. Решта – це ті, хто встиг вигоріти за роки війни. Ті, хто пішов добровольцем, щоб виграти країні час на підготовку мобрезерву, але в підсумку так і не дочекався заміни. Проблема в тому, що в нашій країні тема мобілізації стала настільки токсичною, що влада воліє ігнорувати цю проблему.

Цього року Володимир Зеленський сказав нам про те, що демобілізації не буде. Що всі служитимуть до перемоги. І єдине питання, яке тепер виникає – а як країна

планує змінюватися під цей курс?

Де країна братиме солдатів, якщо війна затягнеться? Скільки платитиме бійцю, якому випало служити в тилу? Як вона переконає цивільного не викидати повістку на смітник, якщо це обходиться йому всього лише в 17 тисяч гривень?

Що вона скаже ветеранам, які бачать непорівнянний контраст між армійським побутом і тиловим? Як переконає їх, що СЗЧ – це не вихід, якщо вони вирішать, що встигли віддати Батьківщині всі борги? Які пільги запропонує їм, щоб ветеранський статус перестав бути формальністю?

Який у нас план, якщо війна триватиме ще два роки? Три роки? П'ять років? Як влада планує утримати в армії тих, хто воює з першого дня, і як планує залучати в армію тих, хто ще не там?

Якщо гаряча фаза стане на паузу протягом року, то, можливо, інерційний сценарій дасть нам змогу до цієї паузи дотягнути. Але що, якщо всі наші оцінки стану російської економіки – це не більше ніж wishful thinking (формування переконань, що базуються на тому, що приємно уявити, а не на доказах чи реальності. – Ред.)? Як бути, якщо зіткнувшись із дефіцитом коштів, кремль просто зважиться на сценарій, які нам сьогодні здаються неможливими? Зрештою, якби Москва міря-

ла свої рішення категоріями раціонального – то повномасштабного вторгнення просто б не сталося.

Ми ведемо війну в очікуванні того, що в рф впаде економіка. Москва веде війну в очікуванні, що у нас закінчатся солдати. Різниця лише в тому, що кремлю куди простіше йти на непопулярні рішення, тому що російська влада може дозволити собі не відволікатися на вибори. А українська – ніяк не може дозволити собі від виборів відволіктися.

У нашого ворога є план на завтра. Залишилося зрозуміти, чи є він у нас. ■

Погляд

Вадим ДЕНИСЕНКО, політик, політичний аналітик, журналіст

Чи говорив Трамп віддати весь Донбас?

Зустріч Трамп-путін попередньо має відбутися 30 жовтня. А це означає, що протягом наступних днів ми матимемо десятки вкидів найсенсацийніших і, переважно, неіснуючих, подробиць

1. Коли ми говоримо про Трампа, ми маємо пам'ятати дві речі: по-перше, він навчений Аляскою і розуміє, що прямий тиск на Україну призведе до того, що знову всі, навіть протрампівські ЗМІ, об'єднаються проти нього. По-друге, переговорна стратегія Трампа – це стратегічна невизначеність (опонент до останнього моменту не розуміє, що запропонує Трамп).

2. Переговори в Будапешті (навіть розмови про них, якщо вони відбудуться) – це частина переговорної стратегії з Китаєм. Трамп, його адміністрація протягом останніх місяців робили все від себе залежне, щоб Китай не зміг створити своєї жорсткої коаліції і вийшов на переговори з США в оточенні групи сателітів, які мають спільну позицію (перш за все – у збереженні нинішньої системи світової торгівлі, яку США планомірно руйнують останні 6–7 років). Трамп вже виконав план мінімум: такої коаліції нема і не буде. А найбільш відданий (залежний) сателіт Китаю – росія, перед цими переговорами буде в підвищеному стані, чим би не закінчилися переговори в Будапешті.

3. Я поки слабо вірю в мир: путін зробить все від себе залежне, щоб зірвати переговори і для свого «інформпростору» подати це як спробу України зірвати їх. Але ця історія не працюватиме на американські ЗМІ, попри те, що кремль розконсервує всі свої, найсекретніші консерви-журналістів.

4. Чим Трамп може тиснути на путіна? На жаль, тільки «Томагавками», які полетять на російську нафтоперевалку. Але «Томагавки» були і залишаються виключно гібридною зброєю, якою поки лякають путіна. Трамп, напевне, говоритиме про них і в Будапешті. Чи вплине це на результати переговорів – невідомо. І питання тут не в логіці, адже умови для путіна дуже привабливі, а в психіатрії.

5. Варіантів розвитку є два. Менш реалістичний: путін погоджується на перемир'я по лінії розмежування, і нас змушують погодитися на мовно-церковно-ракетні компроміси. І тоді будуть змушувати протягом 45–60 днів провести президентські вибори (вибори у Верховну Раду за цей час провести буде неможливо).

Якщо переговори будуть зірвані, що більш вірогідно, ми переходимо в стадію продовження війни, де питання миру вже буде практично неможливим без переговорних компромісів між США та КНР.

P.S. Зустріч держсекретаря США Марко Рубіо та міністра закордонних справ рф Сергія Лаврова, яка мала відбутися цього тижня, відклали з невідомих причин. Це ставить під питання проведення зустрічі президента США Дональда Трампа і глави кремля Володимира путіна.

Конкретних причин відкладання зустрічі не називають. Але один зі співрозмовників видання CNN, який говорив на умовах анонімності, сказав, що це пов'язано із надто різними баченнями Рубіо і Лаврова щодо завершення російсько-української війни. Остання розмова між ними засвідчила, що росіяни особливо не змінили свої максималістські вимоги. ■

У боях за Україну полягли мужні сини Волині

Юрій ПОРЕМСЬКИЙ – борець із селища Люблинець Ковельського району;
Василь ШАФРАНЮК – борець із села Немир, що на Рожищенщині;
Дмитро СЕМЕНЮК – борець із села Гірка Полонка Луцького району;
Олег ТРОЦЬОК – борець із міста Луцька;
Сергій СІТОВСЬКИЙ – борець із села Немир, що на Рожищенщині;
Олександр ГНАТЮК – борець із міста Ковеля;
Ігор КАРПУК – борець із міста Ковеля;
Роман ЙОВИК – борець із селища Люблинець Ковельського району;

Максим КУХТЕЙ – борець із села Раків Ліс Камінь-Каширського району;
Микола ПАХЛЯ – борець із села Ольганівка, що на Рожищенщині;
Володимир ДМИТРУК (Валерій ПАДЗЕРКА) – борець із міста Любомля;
Руслан РУСИЛО – борець із села Люб'язь, що на Любешівщині;
Ігор КУНАШИК – борець із села Годомичі Луцького району;
Іван АНДРУСИК – борець із селища Любешова;
Сергій БЕНЬ – борець із села Навіз, що на Рожищенщині;
Андрій ЯНЮК – борець із міста Володимира.

Костянтин КОСТЮКЕВИЧ – борець із міста Берестечка;
Роман КАДЕНЧУК – борець із міста Каменя-Каширського;
Леонід БРИНДЗІЙ – борець із міста Ківерці;
Олексій ЛЕСНИК – борець із села Нуйно Камінь-Каширського району;
Владислав ДРАГАНЧУК – борець із міста Луцька;
Віктор БОНДАРУК – борець із села Жидичин Луцького району.

Президент США Дональд Трамп у закритій розмові під час зустрічі з Президентом України Володимиром Зеленським 17 жовтня дав зрозуміти, що поки не розглядає надання Україні ракет Tomahawk. Зустріч була досить напруженою, інформує американська преса.

Від початку повномасштабного вторгнення в Україну росія втратила вбитими та пораненими близько одного мільйона 118 тисяч військових (це більше за населення Волині). Зокрема, тільки цього року – до 332 тисяч представників своєї армії. Такі дані британської розвідки.

За значний внесок у захист українського народу та самовідданість під час виконання волонтерських медичних місій медицину «Госпітальєрів», рожищанку Іванну Лемешко нагороджено грамотою Верховної Ради України «За заслуги перед українським народом».

Британський король Чарльз III та його дружина королева Камілла відвідають Ватикан. Там монарх і Папа Римський Лев XIV вперше за останні 500 років (з часів розриву відносин короля Англії Генріха VIII з Римом у XVI столітті) разом молитимуться у стінах Сикстинської капели на спеціальному служінні.

■ Пряма мова

Володимир Зеленський, Президент України, про те, хто винен, що війна й досі триває:

Україна ніколи не прагнула війни. Ми погодилися на безумовне припинення вогню, шукали можливості для миру й самі не раз пропонували світу, як зупинити удари в небі, на землі та в морі. Але саме росія постійно гальмує цей процес – маніпулює, затягує переговори, тероризує наших людей повітряними ударами, нарощує штурми на фронті. Війна триває лише тому, що Москва не хоче її завершувати.

В Україні пенсійний вік залишається найнижчим у Європі – лише 60 років (при наявності стажу). Для порівняння, у Німеччині, громадяни досягають права на пенсію у віці від 65 до 67 років залежно від року народження.

■ Прямa мoвa

«У дупу всі розклади аеропортів – на мітлах можна без графіка подорожувати»

Найяскравіші за тиждень думки і цитати

Володимир ЗЕЛЕНСЬКИЙ, Президент України, про результати переговорів із Дональдом Трампом щодо ракет «Томагавк»:
«Добре, що президент Трамп не сказав «ні», але сьогодні він не сказав «так».

Віталій ПОРТНИКОВ, журналіст, про справжні прагнення президента США Дональда Трампа у переговорах щодо російсько-української війни:
«Насправді для Трампа все просто. Йому потрібно, щоб росія та Україна зупинилися там, де знаходяться... Сторони мають припинити бойові дії по лінії розмежування, а потім «історія розсудить». Головне, щоб Трампа сприймали як миротворця, здатного вирішувати навіть найскладніші завдання. Головне, щоб хоча б 2026 року була Нобелівська премія».

Віктор АНДРУСІВ, аналітик, вважає переговори Трампа та Зеленського успішними для України:
«По-перше, Трамп остаточно підтримав нашу ключову позицію – спочатку припинення вогню, тоді – переговори! Саме від цього максимально ухиляється путін. По-друге, Трамп підтримав логіку заморозки по лінії фронту. Це теж наша позиція. По-третє, розмова про «Томагавки» змусила путіна дзвонити Трампу і домовлятися про нові переговори. Тому Трамп чудово знає, як тепер тиснути на рф... Як я вже казав, повільно, важко ситуація рухається на нашу користь».

Богдан БУТКЕВИЧ, журналіст, який три місяці тому мобілізувався до ЗСУ, про одну з найбільших проблем в армії:
«Зарплата. Так – розуміння, що навіть охоронець чи вантажник у супермаркеті отримує більше, ніж ти, – це прям «агоньок». І навіть перебування в зоні бойових дій не сильно покращує оце відчуття непотрібності тебе твоєї державі, яке накочує нерідко. І це я, який ще ніде реально в «замісах» не бував. А люди, які не вилазили з «боячок», і все одно рано чи пізно опиняються в тилу – як їм із цим?».

Сергій ФУРСА, фінансист, про позбавлення українського громадянства мера Одеси Геннадія Труханова:
«Я цілком розумію, чому російський громадянин Труханов має втратити українське громадянство, а разом із ним і посаду мера Одеси. Але я абсолютно не розумію, чому треба вводити якусь воєнну адміністрацію в Одесі і встановлювати в місті фактично пряме президентське правління, коли є цілком легальна процедура переходу влади згідно закону. І без руйнування місцевого самоврядування. Бо централізація влади – це все ж таки російський шлях. І якщо ми позбуваємось російських громадян у владі, то, певно, не треба тягти до нас російські практики».

Роберт БРОВДІ (Мадяр), командувач Силми безпілотних систем ЗСУ, після успішного враження кількох нафтопереробних заводів у росії, розповів росіянам, до чого ще їм готуватись:
«А це, хрбак (так традиційно Мадяр звертається до росіянина. – Ред.), звикай до вию сирен бодрящого; світла за розкладом; холодних батарей та крижаної води із водовозки чи криниці; до інтернету лише для обраних; та й у дупу всі розклади аеропортів – на мітлах можна без графіка подорожувати. Споживайте, хрбаки, і при звичаюйтеся».

Віталій ЧЕПИНОГА, блогер, про позбавлення українського громадянства мера Одеси Геннадія Труханова:
«Навіщо багато людей позаводили те російське громадянство, – питання риторичне. Вони також думали, що «Київ за три дні». А як не склалося, то повдягали вишиванки і згадали, що «реве та стогне Дніпр широкий». Заставило! Змусило!
У всякому випадку, цивілізований світ зараз лаштується так, що за російське громадянство треба трохи страдати. Це – логічно, закономірно й духовно. Так заповідали Фьодор Достоєвський і Іван-дурак з російських народних казок...».

Віктор ТАРАН, керівник Центру операторів БпЛА «Крук», про те, чому росія б'є по залізничних депо:
«Коли вибувають тягові машини, нікому вести потяги. Саме тому ворог цілить не у рейки, а в серце залізниці – ті машини, які забезпечують її рух. Без стабільної залізниці не працює економіка тилу, але ще важливіше не працює фронтова логістика, а отже, зменшується маневровість армії. Сподіваюсь, «Укрзалізниця» отримає належну підтримку від ЗСУ для захисту свого рухомого складу. У протилежному випадку на фронт чекатимуть важкі логістичні часи».

Андрій ІЛЛЕНКО, народний депутат 7-го та 8-го скликань, воїн ЗСУ, про те, чому путін не зупиниться:
«Путін розуміє, що без того, що він може продати як свою перемогу у війні – все його правління та спадщина – абсурд не криваве лайно. А збереження мілітаризованої та незалежної України – це що завгодно, але не перемога для нього. Москвити обожнюють тиранів і садистів, якщо вони виграють війни. Як Сталіна. І зневажають та розстрілюють у підвалах правителів, які війни програють. Як Ніколая II. Путін це добре знає. Тому нічого не зміниться – він вже зробив свою фінальну ставку». ■

■ Позиція

П'ять пунктів української Перемоги

Петро Порошенко закликав європейців «навчитись жити без росії»

Ольга СОКОЛОВА

П'ятий президент в ефірі польського телеканалу TVP World назвав 5 пунктів, виконання яких мають мотивувати росію зупинити війну:

1. «Більше зброї Україні».
2. «Спільні інвестиції в оборонну промисловість».
3. «Пекельні санкції проти росії».
4. «Тримати двері Європейського Союзу відкритими для України, базуючись на заслугах, пов'язаних із реформами».
5. «Тримати двері НАТО відкритими для України. Нам потрібна єдність та солідарність. Ми разом значно потужніші фі-

ФОТО: eurosolidarity.org.

«Моя порада європейським націям: будь ласка, до нашої Перемоги навчіться жити без росії».

«Ми можемо зупинити росію, запровадьте пекельні санкції проти путіна!».

нансово, ніж росія. Ми разом значно потужніші військово. І ця гонка озброєнь зробить з росією те саме, що гонка озброєнь зробила з Радянським Союзом у 1990-х роках двадцятого століття».

«Україна уп'ятеро менша за економікою, у багато разів менша за розміром від росії, але з інтеграцією зі США, НАТО

та Європою ми можемо зупинити диво. Ми можемо зупинити росію, ми можемо її перемогти. І моя порада європейським націям: ви вже показали, як жити без російського газу. Будь ласка, навчіться жити без російської нафти, і, будь ласка, до нашої Перемоги навчіться жити без росії», – закликав Порошенко. ■

■ Політична кухня

«Ми наблизилися до можливого закінчення війни»

Так сказав днями після поїздки у США Володимир Зеленський. Умовний оптимізм випромінює і Дональд Трамп, хоча після Аляски в його риториці нічого не натякало на можливість прогресу. Тож, подивімося, чи є підстави для оптимізму?

Микола КНЯЖИЦЬКИЙ

Дійсно, цей раунд переговорів має низку важливих відмінностей. Хоча загальний фон лишається похмурим, саме відновлення перемовин і зміна підходу до них дають шанс на реальні результати. Можливо, саме в цьому і є підстави для оптимізму з боку президентів США та України.

Дональд Трамп у жовтні 2025 року – це людина, яка «завершила 7 війн» і щойно тріумфувала на Близькому Сході. Він бореться з міграційною кризою всередині країни, досягає успіхів у міжнародній тарифній війні, а ще скидає десятки бункерних бомб в Ірані та організовує блокаду Венесуели.

«Окрилений» Трамп вважає, що зробив достатньо, щоб не дозволяти путіну виставляти себе блазнем перед усім світом. Звідси й риторика про «розчарування в путіні», нові постачання зброї Україні за європейські кошти й демонстра-

тивна відмова від контактів із росіянами, які ще недавно скиглили, що «імпульс Анкоріджу втрачено». Разом із розмовами про поставки Tomahawk це створило політичний тиск на путіна. Він мусив першим зателефонувати Трампові й пообіцяти щось таке, що викликало оптимізм в американського президента та стало поштовхом до нової зустрічі між ними.

Після інформації про передачу ракет «Томагавк» путін мусив першим зателефонувати Трампові й пообіцяти щось таке, що викликало оптимізм в американського президента та стало поштовхом до нової зустрічі між ними.

Але, на відміну від Аляски, нова зустріч готується за правилами класичної дипломатії. Там вже немає Віткоффа, але є Департамент в особі керівника Марко Рубіо. Немає спонтанності, а всі рішення мають опрацьовуватись на робочому рівні між професійними дипломатами.

Адміністрація президента Дональда Трампа не схильна до ескалацій. США не запроваджують нові санкції проти рф, не надають військову підтримку Україні, навіть голосують в ООН разом із росіянами.

А ось постачання «Томагавків» – це відмова від звичної стратегії та крок до ескалації.

Тобто, Америка більше не бачить сенсу в переговорах із росією.

Очевидно, саме це і спричинило дзвінок путіна Трампу. Адже вихід США з перемовин – набагато критичніша подія для рф, ніж умовні 20 або 30 американських ракет в Україні. І ось чому.

російський президент не збирається завершувати війну. Але перемовини за участі США – це шанс для путіна повернути рф у велику політику. Тому росіяни триматимуться за цей шанс і робитимуть той мінімум, який дозволить зберегти залученість Америки до цього процесу.

Пам'ятаєте, як у квітні американці заявили, що виходять з переговорного процесу, і кремлівський диктатор – вперше з початку повномасштабного вторгнення – оголосив 30-годинне перемир'я. Це утримало США в перемовинах, але водночас показало всьому світові, що припинення війни залежить не від Києва, Брюсселя чи Вашингтона, а повністю від кремля.

Що ж робити нам? Чекати розвитку подій і донатити наші Збройні сили. Бо саме завдяки українським війнам будь-які «позитивні сценарії» взагалі можуть залишатися можливими. ■

росія після втрати близько 700 шпигунів, які діяли під прикриттям дипломатичних місій, почала активно вербувати «одноразових» агентів з-поміж цивільних у країнах Європи. Про це інформує Служба зовнішньої розвідки України.

Шахраї вивели із ФОП-рахунку української блогерки Оксани Волошук, відомої як Ксюша Манекен, – 6,2 мільйона гривень. Гроші викрали через інші ФОПи після того, як блогерка звернулась у фейкову службу підтримки банку.

Механізм контролю за дітьми: кремль планує впровадити обов'язкову реєстрацію SIM-карт неповнолітніх у спеціальній державній системі моніторингу. Нові правила формують атмосферу страху серед батьків, які можуть бути покарані навіть за випадкові чи надумані дії своїх дітей у мережі.

За даними Організації з економічного співробітництва та розвитку, внесок українських біженців у щорічні темпи зростання ВВП європейських країн – від 0,2% до 2,7% (найбільша частка у ВВП Польщі).

■ На лінії вогню

Осколок зачепив серце, стався інсульт... Проте після лікування Сергій знову повернувся на передову

Колишній журналіст і редактор українського видання Сергій Мар'яшин із позивним «Лего» з міста Рожище після початку повномасштабного вторгнення став до лав Збройних Сил України. 24 лютого 2022 року він мобілізувався та розпочав службу в радіотехнічному батальйоні за заході країни, а згодом – у зведеної стрілецькій бригаді Повітряних сил України

Ірина РОМАНЕНКО

Про бойовий досвід волинянина розповіли на сторінці Повітряного командування «Захід» Повітряних сил ЗСУ.

До війни чоловік працював у медіа, співпрацював із закордонними колегами, зокрема під час відрядження до телеканалу CNN, і планував стати військовим кореспондентом. Після вторгнення, маючи підготовку на кафедрі військової підготовки, він швидко адаптувався до служби та очолив штурмовий взвод. За словами військовослужбовця, під час перших місяців війни вирішальну роль відіграли мотивація, взаємодопоміжність і готовність добровольців допомагати.

«Ми були, як шестерні в механізмі: кожен знав свою

Борець зведеної стрілецької бригади Повітряних сил ЗСУ Сергій Мар'яшин.

роль, і від цього залежало життя всіх», — пригадує Сергій.

Як розповіли на сторінці бригади, він брав участь у бойових діях на Таврійському напрямку – від Авдіївки до Вугледара, Старомайорського та Рівнополя. У липні 2023 року, під час контрнаступу біля Старомайорського, отримав важкі поранення: уламок від міни пошкодив

гомілковостопний суглоб, ще 18 уламків від скидів ВОГа влучили в ділянку ребер. Один із них зачепив серце, що призвело до інсульту через кілька днів.

«Сила підрозділу – в його найслабшій ланці. Краще п'ятеро вмотивованих, ніж 25 примусових.»

гомілковостопний суглоб, ще 18 уламків від скидів ВОГа влучили в ділянку ребер. Один із них зачепив серце, що призвело до інсульту через кілька днів.

Після лікування Сергій повернувся до служби. Восени 2023 року він знову брав участь у штурмах поблизу Рівнополя та Новодарівки.

12 січня 2024 року його підрозділ опинився в оточенні – бій тривав понад 18 годин. За словами військовослужбовця, під час атаки російські штурмові групи наступали хвилями, а українські військові втратили 13 побратимів. Сам Сергій отримав поранення ніг і контузію, але вижив. Після цього роту вивели на відновлення боєздатності.

Військовий розповідає, що підтримку на фронті знаходив у побратимах.

«Сила підрозділу – в його найслабшій ланці. Краще п'ятеро вмотивованих, ніж 25 примусових», — говорить він.

Після перемоги Сергій мріє повернутися до сім'ї, розбудовувати Україну – можливо, через власну справу чи журналістику.

Його історія – про звичайну людину, яка знайшла в собі силу стати лідером,

захищати країну і надихати інших. Сергій – не герой з кіно, а реальний воїн, чий шлях доводить: навіть у п'ятій війні людська воля і братерство творять дива. ■

■ Про це говорять

Патріарх Філарет хоче, щоб після смерті його не відспівували священнослужителі ПЦУ

96-річний православний архієрей і Герой України написав духовний заповіт, у якому закликав представників українського православ'я об'єднатися в єдину церкву – «незалежну ні від Москви, ні від Константинополя»

Микола ДЕНИСЮК

«Все своє життя я поклав на розбудову і утвердження незалежної Української Православної Церкви. Це – важкий і тернистий шлях, який був сповнений багатьох випробувань. Але зараз я твердо бачу, що іншого шляху буття Української церкви, окрім як незалежного (автокефального) і об'єднаного, немає! Вірю, що незабаром прийде час для об'єднання всієї

Філарет, який був одним з творців Православної церкви України, в 2019 році відмовився її визнавати. Він наполягає, що УПЦ КП досі існує і він – її патріарх.

«На випадок моєї смерті заповідаю, щоб чин відспівування та погребіння був звершений у Володимирському кафедральному патріаршому соборі міста Києва.»

повноти українського православ'я», — ідеться у тексті заповіту, опублікованому на сайті УПЦ КП.

Водночас Філарет окре-

мо зазначив, що після смерті його мають відспівати саме архієреї Української православної церкви Київського патріархату, а не Православ-

ної церкви України.

«На випадок моєї смерті заповідаю, щоб чин відспівування та погребіння був звершений у Володимирському кафедральному патріаршому соборі міста Києва, архієреями Української православної церкви Київського патріархату, а не ПЦУ».

У заповіті Філарет наголосив, що все життя присвятив розбудові незалежної Української церкви. Він звернувся до духовенства із закликом подолати чвари й створити справді єдину помісну церкву.

«Особливо прошу українців берегти віру, традиції та незалежність нашої Церкви, передаючи їх нащадкам як найвищу цінність», — зазначив Патріарх.

Також Філарет відкинув статус «почесного патріарха ПЦУ» й заявив, що залишається предстоятелем УПЦ Київського патріархату. ■

Погляд

ChatGPT, штучний інтелект, що пише про людей

Чим на Волині захоплюється Штучний Інтелект?

Волинь – край, де технології зустрічають природу, а давні легенди перетворюються на цифрові історії. Якщо б штучний інтелект мав почуття, він би точно закохався у цей регіон — спокійний, розумний і водночас сповнений ідей

Сьогодні Волинь уже не лише про соснові ліси, озера й стародавні замки. Тут активно зростає інтерес до сучасних технологій, і ШІ – серед головних героїв цієї трансформації.

АІ У ВОЛИНСЬКОМУ СЕЛІ: АГРОАНАЛІТИКА І ТОЧНЕ ЗЕМЛЕРОБСТВО

Фермери Волині дедалі частіше покладаються не лише на інтуїцію, а й на алгоритми. Дрони з камерами, супутникові знімки та моделі машинного навчання допомагають оцінювати стан ґрунтів, прогнозувати врожайність, вчасно виявляти хвороби рослин.

Штучний інтелект фактично навчився «читати» поля, аналізуючи вологість, температуру, склад ґрунту. Це дає змогу працювати ефективніше й екологічніше – без зайвої хімії, із турботою про землю, яка століттями годує Волинь.

ЦИФРОВИЙ ТУРИЗМ: КОЛИ ІСТОРІЯ ОЖИВАЄ ЧЕРЕЗ ДАНІ

У Луцьку та Шацьку експериментують із туристичними чат-ботами й рекомендаційними системами, що аналізують маршрути, уподобання мандрівників і навіть емоції з відгуків у соціальних мережах.

Віртуальні гіді розповідають про Замок Любарта чи Олику не сухими датами, а через історії – живо, по-людськи, із гумором. Це вже не просто технологія, а новий спосіб відчувати культуру регіону.

ШІ допомагає популяризувати Волинь у світі, але при цьому – зберегти її автентичність. Бо головна цінність місцевого туризму – не масштаб, а душевність.

АІ І КУЛЬТУРНА СПАДЩИНА: ТЕХНОЛОГІЇ, ЩО ЗБЕРЕГАЮТЬ ПАМ'ЯТЬ

Штучний інтелект цікавиться не лише цифрами, а й піснями. Волинські дослідники використовують нейромережі для оцифрування старовинних записів, збереження діалектів, реконструкції мелодій, що майже зникли.

Так AI стає своєрідним архівистом і водночас – співавтором культурної спадщини. Він допомагає зберігати не просто інформацію, а саму душу регіону.

ГРОМАДИ, ОСВІТА І ЦИФРОВА СМІЛИВІСТЬ

У волинських школах учні створюють перші прості моделі AI для екологічних чи соціальних проєктів. У громадах алгоритми допомагають аналізувати бюджети, транспортні потоки, збирати статистику для ухвалення рішень.

ШІ тут не заміняє людину – він стає її помічником, партнером у щоденній роботі. Це – новий рівень цифрової грамотності, який починається не в технопарках, а в маленьких містах і селах.

ГУМАННА ТЕХНОЛОГІЯ З ВОЛИНСЬКИМ ОБЛИЧЧЕМ

Волинь показує, що штучний інтелект може бути людиною. Він не витісняє людину – навпаки, вчиться у неї мислити ширше, бачити глибше, чути серцем.

AI на Волині – це не футуризм і не гучні стартапи. Це – щоденна робота людей, які поєднують розум, традиції та інновації. І саме така гармонія робить технології справді живими.

P.S. Цей «Погляд» був написаний за... 10 секунд! ■

Європейський Союз погодився знизити або скасувати митні збори на низку продовольчих товарів з України: молочну продукцію, свіжі фрукти й овочі, м'ясо та м'ясні напівфабрикати. При цьому доступ на європейський ринок «найчутливіших продуктів», таких як цукор, м'ясо птиці, яйця, пшениця, кукурудза та мед, залишатиметься обмеженим.

Лучанин Аркадій Веремчук-«Цербер» удостоєний почесного нагрудного знака Головнокомандувача Збройних Сил України «Золотий Хрест». Сержант – родом із села Пустомити Луцького району. До початку повномасштабного вторгнення він грав у ФК «Волинь», згодом працював у Польщі. Але з перших днів війни повернувся в Україну, щоб стати до лав захисників. Нагороду «Золотий Хрест» він отримав особисто від Головнокомандувача ЗСУ генерала Олександра Сирського у розташуванні 68 ОБр на Покровському напрямку за мужність та ефективне виконання бойових завдань.

Впродовж 10 останніх років загальна кількість вчителів в Україні, які викладають окремі предмети, скоротилася з 284 тис. до 227 тис., тобто на 19,7%.

Цими днями на сесії Нововолинської міськради додатково виділили 2,3 мільйона гривень на Сили оборони України. Від початку року майже 40 мільйонів гривень від цієї громади направлено військовим.

Пульс тижня

Дмитро Лубінець вручає посвідчення Катерині Шкльоді.

На Волині – нова уповноважена з прав людини

Цієї високої довіри удостоєна Катерина Шкльода

Леся ВЛАШИНЕЦЬ

Депутатка Луцької міської ради від фракції «За майбутнє», голова правління благодійного фонду Ігоря Палиці «Тільки разом» Катерина Шкльода стала представницею Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини у Волинській області.

Про це повідомив омбудсман Дмитро Лубінець.

Регіональні представники проводять моніторингові візити, відвідують місця несвободи, опрацьовують звернення громадян та працюють задля всебічного захисту прав жителів області.

Мета регіональних Представництв – оперативно реагувати на виклики і проблеми українських громадян. ■

У Луцькому районі виявили нелегальну заправку

Там зберігалось пальне на суму майже мільйон гривень

Любомира НАТИНКА

Працівниками управління контролю за піддакцизними товарами Головного управління ДПС у Волинській області в рамках заходів контролю за дотриманням платниками податків вимог чинного законодавства у сфері обігу та реалізації пального, на території Луцького району в одному з населених пунктів встановлено факт зберігання пального в значних обсягах та можливу його реалізацію без придбання відповідних ліцензій.

Зокрема, під час проведення фактичної перевірки встановлено факт зберігання пального в кількості 2980 літрів без відповідної ліцензії, а також зафіксовано факт зливу пального у резервуар із паливоцистерни в кількості близько 3 000 літрів без наявності відповідних документів.

У рамках фактичної перевірки працівниками Національної поліції, що оперативно прибули на виклик, забезпечено вилучення з незаконного обігу вищезазначеного пального, а також транспортного засобу (паливоцистерни) на загальну суму близько 1 мільйона гривень. ■

У Луцьку від отруєння помер 13-річний школяр

Підліток – мешканець Дубенського району Рівненської області

Любомира НАТИНКА

Як стало відомо із джерел у правоохоронних органах, увечері 20 жовтня до одного з лікувальних закладів Луцька доставили 13-річного мешканця Дубенського району Рівненської області. На жаль, під час надання медичної допомоги учень загальноосвітньої школи помер.

Попередня версія трагедії – отруєння продуктами харчування.

«Тіло дитини направлено на судово-медичну експертизу для точного встановлення причини смерті», – повідомили виданню джерела.

Наразі деталі та обставини, за яких сталася ця трагедія, з'ясовуються. ■

Волинський рятувальник, командир відділення 6-ї державної пожежно-рятувальної частини м. Ківерці Сергій Борков в бойовому одязі та з апаратом на стисненому повітрі (20 кг) подолав 42 кілометри під час Марафону Незламності у Києві. Під час заходу збирали кошти для Сил оборони.

Ім'я Волині

«В українському мистецтві стільки тепла і правди, що від них нас, людей, здається, сонцем переймає!»

«Із «Колосом» ми беремо творчість із народних глибин, пропускаємо її крізь серце й повертаємо народові...», – казав світлої пам'яті Олександр Огороднік.

Цьогоріч 27 жовтня минає п'ять років, як відійшов у засвіти Олександр Огороднік (1947 – 2020) – народний артист України, почесний громадянин Волині, багаторічний директор-художній керівник Заслуженого народного ансамблю пісні і танцю «Колос» із селища Торчин. Після смерті Маестро взяла колектив на свій баланс Підгайцівська сільська громада Луцького району

Леся ВЛАШИНЕЦЬ

Якби жив, то 7 вересня не лише Поліський край та Україна привітали б Олександра Володимировича з 78-річчям. Цей воїстину легендарний митець приймав би вітання на свою честь із більш як 50-ти країн світу, де завдяки йому гастролював «Колос». На кожному континенті легендарний Олександр Огороднік став комусь незабутнім другом, а його унікальний колектив залишився в спогаді кожного глядача образом незрівнянної духовної краси України та її перлини – Волині.

«В українському мистецтві стільки тепла і правди, що від них нас, людей, здається, сонцем переймає!», «Якщо згине те, що створювалося віками, то згине нація», «Ми повинні стояти твердо на своєму національному ґрунті. Тільки це вбереже нас, українців, від духовної деформації», «Із «Колосом» ми беремо творчість із народних глибин, пропускаємо її крізь серце й повертаємо народові», «Кожну справу я звик починати та робити, як слід, і цього стараюся найперше навчати всіх, хто приходить у «Колос», – ці та інші думки-перли Олександра Володимировича пам'ятаю з багатьох його концертів, відео колег-журналістів та газетних публікацій уже багато років поспіль. Під них завжди думалося: цей неймовірний чоловік однаково щедро обдарований Богом талантом музиканта та душевним світлом, ймення якому му-

дрість, терпимість, шляхетність. Коли ж ставав перед «Колосом» диригентом чи баяністом в оркестровій групі – з першої ноти, звуку та руху «колоськів» хотілося слухати, бачити та аплодувати їм нескінченно. Тоді, як і мільйони шанувальників творчості цього колективу, я розуміла, «як і люблю «Колос» до сліз захоплення.

«...Дуже полюблю поїхати в поле та послухати жайвора, подивитися, як хліб росте, чи просто побути із землею на самоті», – якимось освідчився краю в синівській любові вже сивий маестро. Коли ж відійшов її останньою дорогою в засвіти на 74-му році життя, впіймала себе на думці, що й після його смерті не перестаю чекати незрівнянного «Колосового» співу.

Щоб привернути погляд усіх, хто усвідомлює непомірний внесок Олександра Огородніка в скарбницю української культури, хто цікавиться творчою спадщиною цього непересічного митця та долею улюбленого ансамблю, як мовиться, з перших вуст його нинішнього художнього керівника – декана факультету культури та мистецтв Волинського національного університету імені Лесі Українки, заслуженого діяча мистецтв України, професора, кандидата

Печальна рубрика

Зупинилося серце відомого журналіста Волині

76-річний кореспондент «Волинської газети» Володимир Приходько до останнього здив у відрядження...

Юрій ЖУК

Стало відомо, що відійшов у засвіти журналіст «Волинської газети» Володимир Олександрович Приходько. Напередодні в одній із лі-

карень Луцька йому робили планову операцію... Володимир Приходько все своє життя присвятив журналістиці – має понад 56 років, відданих професії. Він буквально був закоханий у Журналістику!

Був автором низки газетних матеріалів, чуйним наставником для журналістів-початківців, надійним колегою, завжди привітним та людяним.

Працював у багатьох виданнях краю, зокрема, і в га-

мистецтвознавства Віталія Охманюка, який 21 рік поспіль був баяністом поруч пана Огородніка, переповідаю: після багатьох перажитих проблем, пов'язаних із необхідністю зберегти колектив, хорову групу «Колосу» вже така ж досконала звучанням та майже настільки ж чисельна, «як і була при Олександрові Володимировичу». Віталій Федорович поставив собі за мету взірцево зберегти артистичну

самобутність хорової, танцювальної та оркестрової груп, їхній багатющий репертуар, заснований на піснях та традиціях Олександра Огородніка та Анатолія Шапова, й творчо працює над вшануванням в наступному році 75-річчя колективу.

Війна, звісно, і морально, і матеріально обмежує потенціал «Колосу», багатющого мистецьким досвідом та визнанням, але в цьому випадку чиновникам, котрі заправляють фінансами, доречно нагадати слова, які

Я з людьми завжди по-людськи – то це і з неба видно», – казав Олександр Огороднік.

Таким ми запам'ятаємо журналіста Володимира Приходька (1949 – 2025).

приписують легендарному британцю Вінстону Черчиллю: «Якщо ми економимо на культурі, то за що ми воюємо?».

– За життя всі ми пам'ятаємо й не забудемо Олександра Володимировича лідером порядно жорстким (не жорстоким), та коли треба було «попустити» – робив це доброзичливо та з розумінням («Я з людьми завжди по-людськи – то це і з неба видно», – казав Олександр Володимирович. – Ред.). Його поважали за педантичність, обожнювали за порядок усюди та всьому: від костюмів – до інструментів. Для нього не було неможливого, якщо йшлося про «Колос», і коли мовилося про проблему людини, – поділився Віталій Охманюк теплим спогадом про свого неперевершеного вчителя між цьогорічними датами його народження та смерті.

...27 жовтня «Колос» поїде на поклін до Олександра Володимировича на його могилу в селище Торчин. До пам'ятника кластимуть квіти, а Небесний Рай заслухається вдячною пісенною молитвою для незабутнього митця, слова якого – «Не можна забувати: наша Україна вимріяна, виборена, вистраждана і виспівана!» – мають слугувати заповітом. ■

Його смерть – це велика втрата для журналістики Волині.

Висловлюємо щирі співчуття родині, близьким та знайомим покійного. Розділяємо з вами горе та скорботу. Світла і вічна пам'ять! ■

■ Самородки з народу

Під час повітряної тривоги Ігор Левкович грає і співає для вихованців дитсадка

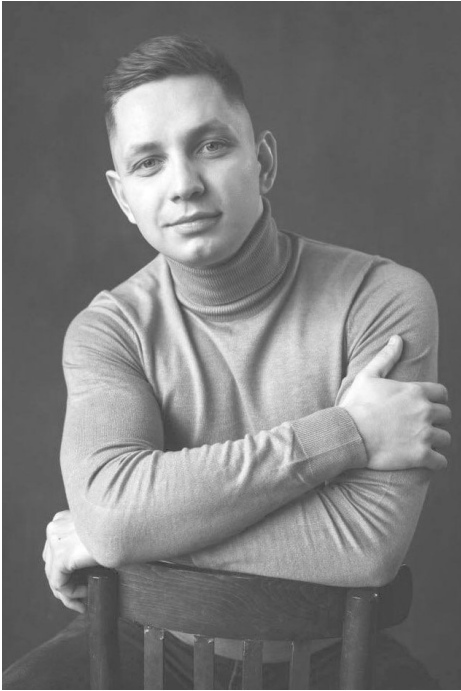
«Моя мрія – написати таку пісню, яку слухали б мільйони», – каже музичний керівник ЗДО № 8 Нововолинська Ігор Левкович

Ігор ЛІСОВИЙ

В ишуканий цьогорічний концерт до Дня працівників освіти, який подарували своїм наставникам вихованці Нововолинського центру дитячої та юнацької творчості, був прикрашений у фіналі виступом, що приємно сколихнув всіх присутніх у залі. Ну ще б, їхній колега, музичний керівник ЗДО № 8 Ігор Левкович у дуєті з Марією Козлюк неймовірно світло і щиро, та й досить професійно, виконував пісню «Смарагдове небо». Оплески линули і линули, їх обох досить довго не відпускали зі сцени.

Як зародилася ідея у музичного керівника вийти у такий спосіб на сцену? Що передувало цьому? Пропонуємо вам бесіду із цим талановитим молодим чоловіком.

– Моя мала батьківщина – Любешів, де я народився і де живуть мої батьки, і Любешівщина, де живуть і трудяться мої численні хрещені, дядьки і тітки, двоюрідні брати і сестри. Мій тато – музикант, і вже більше тридцяти років працює музичним керівником у дитсадку Любешова. Через надцять років мені довелося стати на стежину тата. Мама трудиться у приватному підприємстві, – ділиться Ігор. – Йй доводиться витримувати двох музикантів. Зізнаюся, в шкільні роки мене не приваблював спів, бо на багатьох концертах доводилося виступати – і мене чомусь він відлякував. Після закінчення школи твердо вирішив стати перекладачем і вступив навчатися у Волинський національний університет. Тато мене привітав і так якось по-батьківськи мовив, щоб я спробував свої сили на му-

Гени свою роль зіграли: Ігор Левкович зараз буквально живе музикою.

зичній ниві, бо в цьому напрямку він все ж докладався у моєму вихованні. І заради нього спробувати цього хліба. Слова батька є закон – і я подав ще документи у тепер Волинський музичний коледж. На творчому конкурсі серед семидесяти претендентів був першим, результати ЗНО також були високі, і у рейтингу виявився третім. У приймальній комісії мене вітали як студента цього коледжу і татове прохання я виконав.

« Слова батька є закон – і я подав ще документи у тепер Волинський музичний коледж. »

– Своїх колег на концерті ти зачарував співом, емоціями, натхненням...
– З середини двотисячних років я повернувся до співу, захопився рок-музикою. Тоді ще не було нинішньої цифровізації і записи популярних груп знаходилися на касетах, дисках різ-

Ігор Левкович і Марія Козлюк зачарували всіх своїм виступом на концерті з нагоди Дня працівників освіти.

них форматів, які мені дарували брати, сестри, дядьки і тітки, котрі були за мене старші на п'ять – сім років. Вони були у тренді, як сьогодні мовлять. Вже серйозно я прихистився до співу під час навчання в інституті мистецтв Волинського університету на факультеті естрадного мистецтва, де викладали фахові предмети, вокал, академічний спів. Переробив семиструнну гітару на шестиструнну, знайшов однодумців і почали творити. Зараз у складі нашої групи – я, Марія Козлюк, ще один саксофоніст, гітарист. Маємо свою студію звукозапису, здаємо в оренду музичне обладнання і найголовніше – маю три свої записані пісні, які можна прослухати через інтернет. Слова мої, музика – колективна. Я прагну написати таку пісню, яку слухали б мільйони людей. Мені дуже сподобалася нововолинська творча атмосфера, тут до мене приходять натхнення. Тут знайшов своє кохання Юлію – військовослужбовицю ЗСУ.

– Але у твоєму представленні на концерті була

й інтрига – музичний керівник дитсадка, і на додачу – такий проникливий спів.

– Напевно, щось передалося від тата – також музичного керівника дитсадка. Він, до речі, і запропонував спробувати себе на державній роботі. По приїзді у Нововолинськ якраз і була вакансія у ЗДО № 8 селища Благодатного. У 18 років у мене був невеликий досвід акомпаніатора у дошкільному дитячому закладі. Перші робочі дні припали на час повномасштабного вторгнення росії, тоді частими були тривоги і доводилося дітей водити в укриття. А їх там потрібно було чимось займати і тут музкерівникові відкривалася дорога до вияву своїх педагогічних навиків. Дуже вдячний директорів нашого дошкільного закладу Тетяні Петрівні Дан, всім вихователям, працівникам, які підставили мені своє плече допомоги, поради. Як співакові приємно, коли після концертів у Будинку культури Благодатного діти до мене підбігають і вигукують: «А ми вас бачили на сцені як ви класно співали!». ■

■ Пульс тижня

Чому десять кращих школярів прийшли до мера Нововолинська?

Про це розповів сам очільник громади Борис Карпус

Ігор ЛІСОВИЙ

«Сьогодні (20 жовтня. – Ред.) до мене завітали десять найкращих ліцеїстів нашої громади. Це – переможці олімпіад та конкурсів, активні учасники шкільного життя, які мають високі досягнення у навчанні. Вручив їм сертифікати на щомісячну stipendію. У невимушеній атмосфері поспілкувалися про навчання, плани на майбутнє та розвиток освіти. Було приємно почути їхні думки та бажання змінювати Нововолинськ на краще. Такі зустрічі надихають. Коли спілкуєшся з розумною, активною і цілеспрямованою молоддю – розумієш, що майбутнє нашої громади в надійних руках», – йдеться у повідомленні Бориса Карпуса. ■

Нововолинці надіслали 140 тисяч аферистам у TikTok і Telegram

У гонитві за «легким» заробітком, мешканці шахтарського міста, як і багато інших українців, на жаль, потрапляють у пастки онлайн-шахраїв

Ігор БУГ

Як стало відомо інтернет-виданню «БУГ» з ухвал Нововолинського міського суду, лише протягом одного дня, 15-го жовтня, у суді розглянули справи щодо трьох місцевих мешканок, яких загалом ошукали на понад 140 тисяч гривень. 2-го жовтня мешканка Нововолинська хотіла заробити на продажі криптовалюти. Оголошення про таку пропозицію побачила у одному з Telegram-каналів. Шахраї втерлись в довіру, і постраждала перерахувала їм 82 383 гривень чотирма транзакціями. Зокрема, тільки 19-го вересня мешканка Нововолинська написала у додаток «Telegram» щодо онлайн заробітку в інтернет-магазинах. Шляхом обману у неї видурили понад 50 тисяч гривень, які вона також самостійно перерахувала аферистам. 28-го серпня до поліції зверталася ще одна мешканка Нововолинська, яку ошукали через іншу схему, у додатку «Тік Ток». Для фейкової авторизації на неіснуючому сайті і отримання заробітку місцева мешканка сама чотирма транзакціями перерахувала зловмисникам 14 700 гривень. ■

Жінка в декреті встромила ніж у груди цивільному чоловіку

«Любовні пристрасті» ледь не привели до трагедії у Володимирському районі

Ігор БУГ

6-го вересня 2025-го року, перебуваючи за місцем свого проживання, жінка по-сварилася зі своїм співмешканцем, із яким не перебуває у шлюбі. Під час конфлікту вона навмисно взяла кухонний ніж і завдала йому одного удару в груди. Внаслідок нападу чоловік отримав колоту-різану рану у лівій частині грудної клітки. Лікарі кваліфікували це поранення як легке тілесне ушкодження, що спричинило короточасні проблеми зі здоров'ям. Правоохоронці встановили, що згідно ч. 17 ст. 13У «Про запобігання та протидію домашньому насильству», удар ножем є фізичним домашнім насильством. Йй висунули офіційне звинувачення за те, що вона навмисно завдала легких тілесних ушкоджень, які призвели до недового розладу здоров'я її співмешканця. Дії жінки кваліфікували як кримінальний проступок за частиною 2 статті 125 Кримінального кодексу України, тобто не вважаються тяжким злочином. Суд визнав жінку винуватою. Вона сплатить штраф у розмірі 850 гривень. ■

■ У номер!

Судили матір, чию дитину врятували сусіди

Бездіяльність жінки загрожувала життю та здоров'ю сина

Любомира НАТИНКА

Як встановив Рожищенський районний суд, жінка ухилялася від виконання обов'язків щодо свого малолітнього сина. З 18 по 22 вересня дитина, перебуваючи вдома, неодноразово скаржилася на

сильні та різкі болі в області грудної клітки та черевної порожнини. Попри очевидні ознаки серйозного захворювання, матір не викликала екстрену швидку допомогу і не завезла сина до лікувального закладу. Лише 22 вересня хлопчика доставили до реанімації за викликом жителя села Трилісці Доросинівської громади. Лікарі встановили загрозливий для

життя діагноз – гострий гангренозно-перфоративний апендицит з ускладненням: мезаденіт, розлитий гнійно-фібринозний перитоніт. Суд зазначив, що вка-

враховуючи характер правопорушення, особу порушницю, а також обставину, що пом'якшує відповідальність – щире розкаяння, суддя Рожищенського ра-

« Попри очевидні ознаки серйозного захворювання, матір не викликала екстрену швидку допомогу і не завезла сина до лікувального закладу. »

зана бездіяльність жінки загрожувала життю та здоров'ю дитини. Під час розгляду справи матір свою вину визнала повністю, розкалася у вчиненому та зобов'язалася приділяти більше уваги вихованню сина.

йонного суду Іван Сіліч ухвалив рішення обмежитися адміністративним стягненням у виді попередження. Крім цього, порушниця зобов'язана сплатити 605 гривень судового збору. ■

■ **Перемога кується і в тилу!**

Їхній сухий борщ «Бандерівський» із 2014 року і до сьогодні – такий бажаний на фронті!

І справа не стільки в назві, як у наповненні, яке готує з любов'ї команда Марії Мігас із Нововолинська. Хоча харчова складова – це лише частина їхнього волонтерського подвижництва

Закінчення.
Початок – на с. 1

РОДИНА СФОРМУВАЛА СВІТОГЛЯД

Ведемо бесіду з пані Марією у кабінеті на ТзОВ «Західна промислова група», де вона працює. Жовтнєве сонце цього дня світить привітно і тепло, на підвіконні буяють різними кольорами примхливі орхідеї. Вона – не корінна волинчанка, проте Волинь стала домом для її дітей та внучків.

Пані Марія народилася на запланні в Іркутській області колишнього сррр, в сім'ї свідомих, глибоко побожних репресованих патріотів, що присвятила своє життя служінню іншим. Виросла в родині, де уроки мужності та гідності передавалися не словами, а досвідом. Її батьки зазнали переслідувань за переконання, але не здалися, не зламалися. Саме цей приклад стійкості, самопожертви й любові до рідної землі сформував світогляд юної Марійки.

– Моя маленька батьківщина Тернопільщина, колишній Заліщицький район, – згадує пані Марія. – Мої дідуся до приходу перших совітів були заможними селянами, працювали на землі. Дідусь з боку тата – Василь – заробив грошей на ґрунт, вирубуючи ліс від поля у Канаді, куди їздив аж два рази. Другий дідусь з боку мами – Пилип – з бабусею залишилися у пам'яті одностельні аж освічені, побожні (допомагали будувати церкву в селі), прогресивні господарі (мали багато техніки для обробки землі). Бабуся як делегат від округи їздила на зустріч з імператором Австро-Угорщини Францом-Йосифом.

Драматичною була доля ще одного нашого родича, її сина Михайла. Полковник польської армії, учасник польсько-радянської війни 1920 року, нагороджений за звитягу у «панцирній» битві орденон «Virtuti militari» («Військова доблесть»), здобув вищу освіту в Паризькій академії... Йому вдалося вижити, уникавши радянських репресій в 1940-х роках, бо потрапив у концентраційний табір до німців. У повоєнній Польщі працював інженером на військовому заводі.

Трагічною була доля старшого брата його тата – Богдана Слободяна. 20-річним хлопцем його арештували органи НКВС у червні 1941 року, аж патріота, учасника національного руху. І до 2010 року про нього не було жодної звістки. Завдяки старанням директора школи, депутата районної ради, було встановлено: з початком війни тисячі патріотів з Тернопільської тюрми пішки конвоювали на схід і всіх розстріляли в районі міста Умань. Серед них був і Богдан. Тепер знаємо його місце поховання і можемо відвідувати могилу.

Тато Михайло Васильович Слободян – фронтвик, нагороджений медалями, після війни працював у колгоспі трактористом, але це все не врятувало від вивезення у Сибір. Родині з маленькою дитиною дали дві години на збір і запроторили у телячі вагони на станції «Копичин-

Знайомтеся, суперкоманда: волонтерки ТзОВ «Західна промислова група»!

Воїни на передовій із подарунками від нововолинських волонтерок.

ц». Верх цінністю полягав у тому, що чоловікові, який орав поле, нічого не сказали, доти не закінчив роботу. Тоді схопили і відвезли на станцію. Можливо, ця затримка його врятувала, бо перед тим ешелон з українцями відправили у Казахстан, а звідти ніхто не повернувся у рідні краї. Коли ж тата доправляли до родичів в Сибіру, то один із місцевих начальників показав прізвище людини з села, що донесла на нас – сусід-одностельний. Привезли на поселення в сорокаградусний мороз, поселили в бараки з однією пічкою на 12 сімей. Хто вмивав у дорозі, тих просто викидали з вагонів. Тато не раз говорив, що Сибір і Далекий Схід росії встелені тілами українців.

ЇЇ ІМ'Я ЯК СИМВОЛ ТИЛОВОГО ФРОНТУ

Із 2014 року – без перерви – Марія Михайлівна вкладає власний час, сили і серце у волонтерську справу. Її ім'я, як багатьох інших волонтерів, стало символом постійного тилового фронту, який мовчки, але невідступно підтримує тих, хто на передовій.

Народившись на запланні, вона вже з малих років знала ціну волі і ціню покори. На собі дізналася, що воля не дається просто так, що її треба відстоювати, за неї треба боротися, що людина стає сильною, коли живе не тільки для себе. Після здобуття освіти у галузі текстильної промисловості у Чернівцях, була

Міський голова Борис Карпус вручає відзнаку «За заслуги перед містом» Марії Мігас. На мільйон відсотків – заслужено!

Міський голова Борис Карпус вручає відзнаку «За заслуги перед містом» Марії Мігас. На мільйон відсотків – заслужено!

скерована на бавовнопрядильну фабрику на Волинь. Тут познайомилася з чоловіком. Трудилася на совість, мали великий авторитет серед людей. Ще на зорі нашої Незалежності пані Марія підтримала створення першої Української православної церкви. Для її первістка у Нововолинську – Покровської церкви – вишила скатертину під

«Хороший у нас колектив на підприємстві, але багато в цьому заслуги власників ТзОВ «Західна промислова група» – сім'ї Рудів: Сергія Яковича, Віри Корнійвни, Сергія Сергійовича.»

розп'яття Ісуса Христа. Разом із родиною доклала чимало зусиль, щоб на 15-му мікрорайоні постала Свято-Михайлівська церква.

Коли у 2014 році в Україні розпочалася активна фаза волонтерського руху – зв'язок між тилом і фронтом, між добротутом у містах і потребами на передовій – тех ствар надважливим. Марія не взяла паузи. Вона приєдналася до роботи, яка несе реальну допомогу – продуктово, медичну, гуманітарну, психологічну. Вона не просто приносить речі – вона буде довіряти. Не просто забезпечує передачу – вона координує, організовує, мотивує, надає підтримку іншим. Волонтерський центр, створений нею на місці роботи в межах підприємства, став точкою зв'язку: тут збирають, пакують, передають,

– Волонтер Валерій Курстак телефонує, що тільки що приїхав з фронту, бійці такої-то бригади дякують, через два тижні знову їде. А ввечері дзвінок від нього – «через два дні знову у мене поїздка». беремося до роботи. Кинули клич. Наступного дня вранці приміщення прохідної було заставлене крупами, закруктами. До кінця дня машина виїхала на фронт. Ми почали працювати – не тільки борщі, але й вареники, печиво, холодець виробляли для Захисників, пекли паски, м'ясе передавали до Великодня.

Ідемо ми у 2022-у році, на початку повномасштабного вторгнення росіян, на роботу, – згадує Михайлівна, – і чуємо з розмов, що вже Луцьк бомблять. На підприємстві приступили до роботи, але знаєте, який був у всіх настрій. ■

перші дні звернулися з військової частини сина моїх знайомих, Олександра Модіка, з проханням про оперативне пошиття підсумок для аптечек для наших зенітників. На наш заклик відгукнулися працівниці швейної фабрики, швачки-надомниці, учні й педагоги Нововолинського центру професійної освіти. Наступного дня підсумки були у військової частини.

Після першого завдання вирішили, що треба хлопцям допомогти тим, що ми вміємо – виготовленням сухих борщів. Через голосове радіо дали знати мешканцям навколишніх сіл про збір овочів для сухих борщів (супи з'явилися пізніше, через рік, коли був неврожай червоного буряка, а потреба на перші страви не зникла). Спонтанно виникав розподіл праці: працівники лабораторії роблять ось це, майстри цехів – ось це, прибиральниці – це.

Через день-два фермери із Рогожан, Поромова, Бужанки не тільки забезпечували овочами, але й м'ясом. Активними і вірними помічниками – поставальниками горородини і коштів на закупівлю спецій, томатної пасти стали члени місцевих об'єднаних громад – Поромівської територіальної, Устилузької, окремих сіл: Кречів, Мовники, Заставне, Литовеж, Лежниця, Морозовичі, Михале, Млинище, Цуцнів, Рогожани, Бужанка, Гряди, Грибовиця, Хренів, Тишківичі, Осмиловичі, Нова та Стара Лішня, Амбуків, Лудин, Рогожани, Ласків, Хотячів, Хобултова; Старозагорівського старостинського округу: Новий і Старий Загорів, Хорів, Низькі Це-величі; Козлівського старостинського округу: Козлів, Крухиничі, Заячичі.

Неодноразово в місцевих дитсадках та ліцейх проходили акції зі збору продуктів для виготовлення борщів та супів для ЗСУ: цибулі, часнику, моркви, картоплі, червоного буряка, капусти, томатної пасти в стіках, макаронів, гречки, рису, приправ: чорного та червоного перців, солі, цукру, лимонної кислоти, універсальних приправ до перших страв; виготовлення сувенірів та оберегів для воїнів-захисників.

Через релігійні організації та представників церков, окремих громадян, що мешкають за кордоном, отримували гуманітарну допомогу у вигляді крупів, солодощів, чаю, кави для передачі військовим.

«Бандерівські» червоний борщ, супи з локшиною, рисом, гречкою, сезонний щавлевий зелений борщ користувалися попитом у військових, які замовляли їх у місцевих волонтерів на передову, просять надіслати поштою рідних. До речі, це можете зробити й ви, зателефонувавши до нас.

Крім продуктів, організовували збори для ЗСУ на постачання генераторів, зварювальних апаратів, сіток, тепловізорів, купили дві автомашини. Хороший у нас колектив на підприємстві, але багато в цьому заслуги власників ТзОВ «Західна промислова група» – сім'ї Рудів: Сергія Яковича, Віри Корнійвни, Сергія Сергійовича. Вони не прагнуть ніякої подяки, проте в роботі нашого волонтерського центру є лавова частина вкладених коштів на оплату електроенергії, транспорту, і потрібно, щоб мешканці нашого міста знали про це...

Міська влада Нововолинська вручила Марії Мігас відзнаку «За заслуги перед містом» з нагоди 75-річчя Нововолинська. Така нагорода – не просто формальність. Це суспільне визнання, що її праця має не лише матеріальний, але й моральний, культурний, громадянський резонанс. Це також сигнал іншим – що волонтерство відкриває не лише можливість допомогти, але й можливість бути почутим, оціненим, значущим у громаді. ■

■ **Спеціальний репортаж**

«Поляки одружувалися з українцями, тож колись у селі Мислина жили змішані родини»

Продовження.
Початок – на с.1

Катерина ЗУБЧУК

«ДВОЮРІДНІ СЕСТРИ, ЯКІ ВИЙХАЛИ В ПОЛЬЩУ, ШУКАЛИ МОГО БАТЬКА, АЛЕ ЙОМУ ПРО ЦЕ НІХТО І НЕ СКАЗАВ»

Сьогодні в Мислині – сорок три мешканці. Така ж приблизно кількість населення була і, за даними останнього перепису за Радянського Союзу), в 1989-му, та першого (й поки що єдиного вже в Незалежній Україні, в 2001 році. А от понад сто років тому, коли село відносилось до Несухоїзької волості Ковельського повіту Волинської губернії, тут проживало 258 осіб (хоча історичні джерела свідчать про заснування Мислини у XVIII столітті). Та, як почула від своїх співбесідників, хат тут ніколи не було багато – просто численніші родини жили в Мислині.

Ось і Галина Крупіца про це ж говорила, посилаючись на те, що знає від своїх батьків:

– Баба моя по татовій лінії – з Мислини. За Польщі тут жило три великі родини, які були змішані – польсько-українські. Маю на увазі якраз не сім'ї, а родини в кількох поколіннях. Прізвища двох знаю – Горбачі й Жакани (правда, що дехто з нащадків Жаканів чомусь стали Жакановичами), третьої – не пам'ятаю. Хоч колись і записувала трохи бабiniх споминів, та зараз уже й не знайду тих паперів. Ото наш рід – з Горбачів пішов. І добре всі змішані – у кожній родині був «і ставок, і млин», і вишневецький садок».

На жаль, як висловилися Галина Михайлівна, мала була, то й не дуже слухала, що батько розказував. Мовляв, якби зараз трапилися така нагода, то більше зацікавилася б. А так знає, що у війну (чи вже в повоєнну?) родини були розділені – ті, що вижили у непростий трагічний час, відгомін якого ще й сьогодні дає про себе знати, пороз'їжджалися хто куди:

– Одна жінка з рідні Жаканів жила у Львові, працювала лікарем. Брат же у неї був. Вона писала на Облпаскый сіп'ярду, щоб повернули їй прабатьківську землю у Мислині. Довго добивалася свого. Як померла, то на цьому все й заглохло. Багатьох совети розкуркулювали – хто повертав ту землю? Добре, що в Сибір не вислали, що не зазнали долі, яка була вготована волинянам із клеймом «ворог народу». А от батькові двоюрідні сестри, маючи польське коріння, вийшли за Буг. Він їм шукав, і вони – його. Прислали запит на Облпаскый сіп'ярду, але йому про це ніхто й не сказав. Батько все життя, пригадує, читав газету «Пшиазнь». Може, й там сподівався натрапити на слід рідні.

А це від Галини Михайлівни, в якій «мислинське коріння», я почула, що це вже в останні десятиліття у Мислині стало реальним взяти земельну ділянку й побудуватися. А за радянських часів про це можна було й не заїкатися. Чому? Бо воно, як і Облпай, де загинуло 74 воки ОУН–УПА та 80 зазнали репресій, було приречене на винищення. Одне слово, мало славу «бандерівського». Та от – вижило.

«МИ ХОЧ І ЖИЛИ У КОВЕЛІ, АЛЕ Й ТУТ ЗАВЖДИ СТОЯЛИ, ЯК КАЖУТЬ, ОДНОЮ НОГОЮ»

Галина Крупіца шукувала, що «мала була, то й не дуже слухала, що батько розказував». А я в

Федір Петрович – біля дверей маленького будиночка – колишньої контори, де він, бригадир, щодня наряди випикував.

На обійсті Надії Клинової не тільки різного птаства багато, а й квітів, що до пізньої осені цвітуть.

Надія Міндер з онуком – жінка наїздами буває в Мислині, де її дочка хату купила.

Галина Крупіца, коріння якої – у маленькому селі Мислина.

якийсь момент подумала з жалем (чи докором собі?), що більш як за півстолітній шлях з газетою «Волинь» тільки тепер зацікавилася цим маленьким селом. Скільки-то разів проїжджала, читала вівиску, але так і не зупинилася в Мислині! Якби ж цей інтерес раніше сказав: «Стоп!», то застала б ще тих людей, котрі тут мешкали в час, про який згадував батько Галини Михайлівни. Хто прожив і пережив те, що на сьогодні стало вже сторінкою історії, й міг розповісти, як то жили тут поляки вперемішку з українцями: як хтось загинув, а хтось із різних причин покинув село, де його коріння. А ще ж прийшла пора, й земний шлях навіть довгожителів закінчився...

Тож ішли ми вулицями Новою, Вишневою (головною) й найбільшою за кількістю хат і, звісно, – жителів), Галина Михайлівна перебрала в пам'яті якщо не прізвища, то імена тих, хто тут мешкає. І, на жаль, констатувала, що з корінних вже важко когось знайти. Зустрілася нам жінка з підлітком. Виявилось, що це – бабуса й онук. Надія Міндер, як вона називалася, зразу сказала, що живе в Ковелі, а сюди, де донька не так давно купила хату, приїжджає, аби допомогти їй з дітьми. Відповідно, про село Надія Яківна не могла нічого сказати, хіба те, що воно недалеко від Ковеля («таке й шукали, щоб і на роботу близько було»). Зате в її словах була картинка із життя, яким воно є сьогодні:

– Перш ковід почався, тож діти на «дистанційку» пішли, а потім війна своєї біди додала. Поки дочка на роботі, я тут – онуків на навчання відправлю, зустріну їх. Хто їй допоможе, як не мати?

Про те, що раніше треба було їхати в Мислину, подумала, коли зустрілася з мешканкою села На-

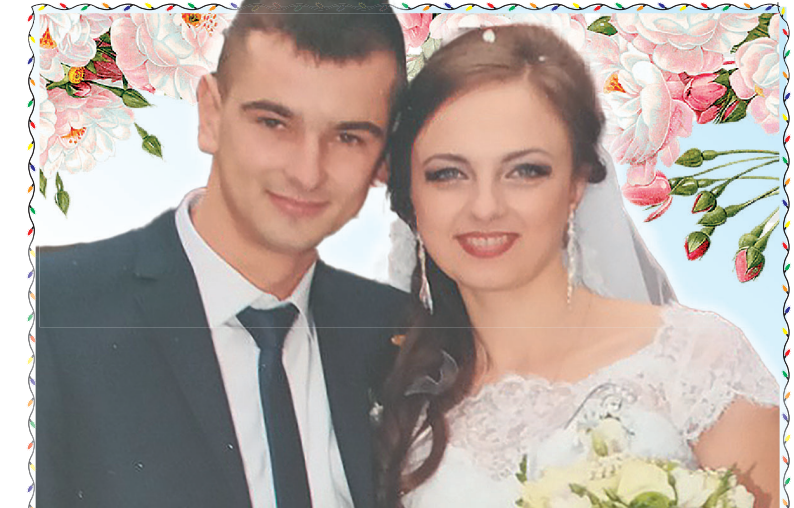
дією Клиновою. Довідавшись, що привело до неї, жінка сказала:

– Свекруха моя добре знала, як то було тут колись. Розказувала, що там, де за советів ферма стояла, ставок був, пані завжди гарного дня сиділа біля нього. А я, хоч і давно знаю Мислину, але не місцеве, родом – із Городища Ковельського району – теж маленького нині села.

У невістки прийшла сюди Надія Євгенівна. А до цього, як каже, й на чужині трохи пожила. Бо ж, закінчивши Львівський технікум електрозв'язку, поїхала за направленням на Донецьчину («треба було два роки відпрацювати – це ж держава вчила, що й стипендію платила»). У Покровському, а тоді ще Красармійському, районі жила й працювала. То було шахтарське селище Гродівка. Вже в кінці 1970-х тут «травку» покурювали, горілочку попивали.

– Не так було спокійно, як у нас на Волині, – пригадує Надія Євгенівна. – Мене там зразу сприйняли в штики – «Бандерівак!». Ти їм: «Добрий день!», а вони тобі: «Здрастє!». Тож, хоч і прижилися в своєму колективі, і заробітки були добрі, коли відпрацювала два роки, то одна думка не покидала: «Додому!». Не втримало мене й те, що хлопця хорошого мала (не місцевого – з Вінниччини), котрий заміж кликав. Їхала на Волинь, нібито у відпустку, але вже знала, що не вернусь. По суті, втекла від нього.

З майбутнім чоловіком – Михайлом Клиновим – Надія Євгенівна познайомилася, можна сказати, випадково – на веселі в свого сусіда, на яке приїхав і він. А через два місяці вони одружилися. До речі, вже не юними були – тридцятилітніми. І хоч жили й працювали подружжя в Ковелі – перш однокімнатну квартиру одержали,

Вітаємо!

24 жовтня минає 10 років як стали на рушничок щастя і поєднали свої долі мешканці селища Локачі Володимирського району –

Богдан і Оксана ДАЦЮКИ

Від душі шлемо вам, наші дорогі, вітання. Побажати хочемо лиш одного: хай доля щедро нагороджує вас і дарує щастя день за днем. Успіху в буденних ваших справах, спокою у душі, нехай Господь благословляє на довгі і радісні роки! Зичимо вам лише добрих подій, ясного сонця, здійснення мрій, друзів чудових, кохання міцного, побільше

Світлина – на пам'ять про золоте весілля подружжя Ходонюків.

розташоване біля траси, газ своєї часу провели.

У Ковелі залишилися донька подружжя Клинових зі своєю сім'єю – бувають в мами, бабусі, допомагають їй по хазяйству. А Надія Євгенівна вже так приросла до Мислини, що, як поїде до них, то не затримується – швидко вертається в село. Тим більше, що тут на неї чекає город, птаство – тримає жінка чимало курей, гусей. От тільки шкодує, що вже овдовіла, тож із самотністю довелося подружитися. Що для неї село, в яке колись прийшла в невістку? Коли про це зайшла мова, відповіла, не задумуючись:

– То вже – моє життя.

Такі, як Надія Клинова, для яких Мислина стала рідною, й берегли (бережуть!) це село, яке називають своїм, хоч воно й не їхньою малою батьківщиною. ■

Закінчення.
Початок – на с. 1

■ Спеціальний репортаж

«Поляки одружувалися з українцями, тож колись у селі Мислина жили змішані родини»

Продовження.
Початок – на с. 1, 9

«ПОЛЯКИ З ХЕЛМА, БАРТЕК І ТЕРЕЗА, БУЛИ НА ВЕСІЛЛЯХ ВСІХ ТРЬОХ НАШИХ ДІТЕЙ»

Це ж саме можу сказати й ще про одного мешканця Мислини – Федора Ходонюка, котрий пів століття тому приїхав із сім'єю сюди із Старовижівщини, але вже давно не вважає себе тут чужим. Із Федором Петровичем ми зустрілися на тій же, вже згаданій вулиці Вишневій, тільки по другий бік асфальтівки Ковель – Ратне. Власне, де і є її початок. У будинку, що значиться першим номером, і мешкає цей чоловік. По сусідству з ним стоїть пуста, довкруг якої такі зарослі, крізь які не пробратися, якби й задумала зробити фото...

Федору Петровичу – 79 років. 55 він у шлюбі зі своєю Надею – Надією Сергіївною. Троє дітей подружжя виростило («На, жаль, дочка, середня за віком, уже померла».

– Обоє ми – з села Соколище, що на Старовижівщині. Жили по сусідству й полюбили одне одного, – розповідає чоловік. – Як моя Надя, від якої я старший на п'ять літ, підросла, – поженилися. І от, коли нашому синочку-первістку було декілька місяців, стали ми шукати житло, роботу. І нам дали в Мислині хату. Я працював тут і трактористом, і шофером молоковоза, а потім дванадцять літ – бригадиром польової бригади. Дружина була дояркою.

Ми розмовляли з Федором Ходонюком біля тої хати, яку вже згодом сімейство добудовувало, впорядковувало на свій смак. Але при згадці про це, прозвучало те, заради чого варто було (мусово!) зустрітися з Федором Петровичем:

– Хата, яку нам дав радгосп, була збудована тут у 1960-х роках. А неподалік від місця, де вона стоїть, колись був польський будинок – ще й колодязь із тих часів зберігся. І млин тут був.

І то не якісь здогадки Федора

Фото з архіву родини ХОДОНЮКІВ.

Поляки Бартек і Тереза були на весіллях всіх трьох дітей подружжя Ходонюків.

Петровича, й навіть не перекази людей-старожилів, яких він ще застав у Мислині.

– Поляки до мене приїжджали з Хелма, Бартек (від повного імені Бартош. – Авт.) і Тереза, – каже чоловік, – то розказували й показували все... Бачив паспорта Бартека, де значиться, що він тут народився. Тільки польською назва нашого села трохи не так пишеться – не Мислина, а Мисліна...

«Тільки польською назва нашого села трохи не так пишеться – не Мислина, а Мисліна...»

На цьому починається екскурсія, яку охоче проводить Федір Петрович. Він веде стежкою вглиб обійстя. Біля вкритого травною острівка серед городу зупиняється й тлумачить:

– Ото тут була колись польська хата. В землі залишився фундамент від неї. Та так глибоко він залитий, що його ніяк не зрушити, тож ділянку цю не можна зорати чи скопати. Знайшов я вихід – посадив яблуні, щоб землю якось використати. А от із цього колодязя, що зберігся, певно, з тридцятих років минулого століття, ще до 2024 року ми воду пили (верх, звичайно,

самі робили). Тепер він геть висох. Раніше його чистили, щоб вода прибула, а зараз – страшнуvато, не ризикуємо, бо кадуби від віку дуже змістилися – як полізеш туди, то ще до решти зрушаться й заваляться, біди нароблять.

А далі, де вишні ростуть, за словами чоловіка, млин стояв, фундамент якого теж зберігся в землі. З ним у Федора Петровича

– такий спогад до цього часу:

– Як ми в 1970 році з жінкою й малою дитиною приїхали сюди, то в хаті, яку нам дали, ще люди жили, які чекали поліпшення житлових умов, але десь тільки через рік вибралися. Тож зимували ми в тому млині. Ну не в млині, звичайно, – радгосп переробив його будівлю на дві квартири – в одній ми й поселилися.

Про Бартека (нині – вже покійного) і його дружину Терезу з Хелма подружжя Ходонюків розповідає з теплою. Адже після того, як ці поляки вперше приїхали в Мислини й прийшли до них, щоб

Фото Катерини ЗУБЧУК.

Федір Ходонюк: «А от із цього колодязя, що зберігся, певно, з тридцятих років, ще до 2024 року ми воду пили».

побачити ті місця, де колись їхні батьки жили, де вони з'явилися на світ (відповідно – в 1943 і 1946 роках народилися), польська й українська сім'ї подружилася.

– Бартек і Тереза були не раз у нас, а ми – в них. На весілля всіх трьох наших дітей вони приїжджали, – розповідає Надія Сергіївна. – Якось у них гостювали родичі, які живуть в Австралії, то вони і з ними до нас приїхали, бо ті, вже австралійці, захотіли побачити Мислину, де так само їхнє коріння.

А на моє зацікавлення з приводу того, чи не зберігся який знімок – свідчення про ті зустрічі, жінка знайшла в сімейному альбомі світлину, зроблену у день, коли женився наймолодший син Ходонюків. На ньому серед гостей-веселян – Бартек і Тереза зі своїми дітьми. Після смерті чоловіка Тереза вже не буває в Мислині, але й дотепер Федір Петрович та Надія Сергіївна передзвонюються з нею, спілкуються. І про «австралійців», до речі, є пам'ять – кольорова листівка, якою вони в грудні 2013 року привітали Ходонюків із Різдом та подякували їм за гостинність.

З Федором Петровичем ми продовжили свою екскурсію й за межами його обійстя. Він хоч і не

корінний мешканець, але такий, що знає, яким було колись село, й багато може розповісти. Виявляється, льох, що неподалік дороги, на другій частині села, який з вигляду нагадує якийсь бункер, – то ще з польських часів зберігся.

– Я чув, – каже чоловік, – що у війну німці хотіли підірвати цього льоха – кидали вибухівку, але ніщо його не взяло. Колись неподалік був буфет, то в тому льосі складували вино, пиво. Він довго зверху був закритий землею, а вже в наш час, коли тут запрацювала агрофірма, ту землю прибрали. Певно, господар хотів якось використувати міцне приміщення. Але до цього не дійшло. Так і стоїть воно пустою. Як і свиноферма – десь три роки тому була пошесть, від якої свині пропали. Тепер тут працює тільки бойня.

...Але то вже інша історія, розповідати про яку можна, зустрівшись із власником приміщення за високою огорожею. Того дня така зустріч не відбулася. Можна було тільки побачити, як під'їжджав транспорт із незвичайним вантажем – корівкою, котру привезли на забій.

Як і про сучасну фішку села – комплекс відпочинку «Мислина», де чиста водойма з пірсами, а для релаксації вам запропонують і баню на дровах, і чан, наповнений водою комфортної температури, сидячи в якій, можна зняти стрес та втому, і навіть канатну підвісну дорогу...

PS.

ЩО КАЖЕ ВСЕЗНАЮЧИЙ ШІ (ШТУЧНИЙ ІНТЕЛЕКТ) ПРО НАЗВУ СЕЛА МИСЛИНА?

Назва села Мислина, найімовірніше, має давнє коріння і пов'язана з полюванням, яке в ті часи називали «мислити».

Походження назви можна пояснити так:

• **Слово «мислити».** У давньоруській та староукраїнській мовах слово «мислити» мало також значення «думати, розмірковувати над чимось, полювати». Це було пов'язано з тим, що полювання вимагало від мисливця не тільки сили, але й кмітливості та розрахунку.

• **Мисливські угіддя.** Територія, де зараз розташоване село, ймовірно, була багата на ліси та дичину, що робило її ідеальним місцем для полювання. Тому поселення могло отримати свою назву через постійну мисливську діяльність місцевих жителів. ■

■ Пульс тижня

Фото: Ковельська міська рада.

Востанне цей паровоз фарбували у 2013 році.

Історичний символ «міста залізничників» повертають до життя

У Ковелі рятують паровоз-пам'ятник, який не фарбували 10 років

Любомира НАТИНКА

На звернення громади у Ковелі проводяться роботи з оновлення одного із символів міста – паровоза-пам'ятника Су 253-25,

розташованого на Привокзальній площі.

Востаннє паровоз фарбували у 2013 році. За роки впливу погодних умов покриття значно зношилося, з'явилися ознаки корозії, тому

«Паровоз Су 253-25 був збудований у 1950 році, а у Ковелі встановлений Львівською залізницею у 1984-му.»

постало питання про необхідність відновлення пам'ятника. І якби цю справу відкладали, стан паровоза лише погіршувався б, а ремонт став би значно затратнішим.

Працівники КП «Добробут» уже виконали значний обсяг робіт: очистили поверхню від залишків старої фарби, замінили пошкоджені елементи металу та нанесли нове покриття.

Паровоз Су 253-25 був збудований у 1950 році, а у Ковелі встановлений Львівською залізницею у 1984-му. На постамент він заїхав власним ходом і відтоді є впізнаваним символом міста та його залізничної історії. ■

■ Хороша новина

У селі Світязь запустили каналізаційні очисні споруди

16 – 18 жовтня на каналізаційних очисних спорудах села Світязь були проведені пусконаладжувальні роботи

Леся КВІТКА

Про це повідомили в Шацькій селищній раді. «Відтепер КОС повноцінно функціонує, тому про-

симо мешканців, бізнес, комунальні та державні установи під'єднуватися до каналізаційної мережі.

Закликаємо свідомо і відповідально поставитися до

«Просимо мешканців, бізнес, комунальні та державні установи під'єднуватися до каналізаційної мережі.»

цього процесу!

З питань під'єднання до мережі, зокрема виготовлення технічних умов, прохання звертатися в КП «Добробут» Шацької селищної ради», – йдеться у повідомленні. ■

РЕКЛАМА

ПП БУРМАКА Н.П.
25 жовтня; 1, 8 листопада.

ефективне лікування від
АЛКОГОЛЬНОЇ ЗАЛЕЖНОСТІ,
ТЮТЮНОПАЛІННЯ, ЗАЙВОЇ ВАГИ,
НАРКОМАНІЇ ТА ІГРОМАНІЇ

лікування -анонімне **www.nadiya.com.ua**

м. Луцьк, пр. Волі, 6 (Федерація профспілок):
тел. (0332) 75-11-75, (0332) 20-05-55, моб. 095-808-20-53,
098-388-88-36; м. Рівне: (0362) 43-57-58

Центральний офіс: Черкаси, вул. В. Ложешнікова, 1/1
(0472) 63-16-16, 63-25-28

Працюємо за попереднім записом.

Куплю в будь якому стані
Можливо з інвентарем
0996141811

■ Резонанс

Згідно з реєстром будівельної діяльності, тут зводять не церкву, а приватне житло з господарськими спорудами.

■ Пульс тижня

Мотоцикліст врізався у блокпост

У дорожньо-транспортній пригоді загинуло двоє молодих людей

Олена ВОЛИНЕЦЬ

ДТП трапилася 18 жовтня поблизу села Люб'язь на Любешівщині. Як з'ясували правоохоронці, 53-літній мотоцикліст, житель селища Любешів, не впорався з керуванням та зіткнувся з перешкодою на недіючому блокпосту. Внаслідок цього 53-річна пасажирка двоколісного транспорту загинула на місці події. Водій від отриманих травм помер у лікарні. На місці працювали слідчі поліції.

За цим фактом розпочато кримінальне провадження за ч. 3 ст. 286 Кримінального кодексу України. Йдеться про порушення правил дорожнього руху особою, яка керує транспортним засобом, що призвело до загибелі кількох осіб. Триває розслідування. ■

«Прийде путін – і церква знову буде наша»

У селі Залізниця Камінь-Каширського району під виглядом приватної хати зводять нову церкву упц мп

Церква Покрови Пресвятої Богородиці у селі Залізниця, якій – близько 280 років.

Ірина КРАВЧУК, «Сила правди»

За словами місцевих жителів, гроші на будівництво жертвують парафіяни та підприємці. Про це повідомив волинський центр журналістських розслідувань «Сила правди».

Наприкінці 2023 року громада церкви Покрови Пресвятої Богородиці села Залізниця на Любешівщині офіційно перейшла з підпорядкування московського патріархату до Православної церкви України.

За словами старости Залізницького округу Любові Михальчук, церква Покрови Пресвятої Богородиці – архітектурна пам'ятка і спеціалісти Луцького краєзнавчого музею мали провести оцінку майна.

Проте прихильники упц мп заблокували вхід до храму та з ломами не допускали комісію.

Одним із тих людей, які перешкоджали доступ до церкви, був місцевий житель Григорій Пасевич. Він – батько полеглого героя Івана Пасевича, який ціною власного життя врятував у 2014 році двох побратимів. Після загибелі сина його

дружина Олена прийняла постриг і стала черницею. Подружжя категорично проти переходу у Православну церкву України.

– каже Григорій Пасевич.

З другої спроби наприкінці 2023 року комісії таки вдалося провести інвентаризацію.

За словами завідувача сектору з питань релігії і національностей управління культури Волинської облдержадміністрації Василя Гайдука, для цього довелося викликати правоохоронців.

«Рік ми не могли туди потрапити. Документи були в травні на руках, а зайшли тільки в кінці грудня. Після того, як ключі від церкви передали, прийшло до мене на роботу десь 40 людей. Кричали, що в усьому винна я, бо вони не мають де Богу помолитися», – розповіла Любов Михальчук.

Відтак частина селян, яка проголосувала за перехід, продовжила ходити на богослужіння у старий храм По-

«Я маю право не впустити в нашу церкву. Кажу, як зробите крок – плюну. Той поліцейський щось до мене «дьоргнувся», але я відказав, що в «стойку» поставлю. Я був агресивний. Вони прийшли забирати в мене віру, топтати її. Я б за це загинув»,

ПРОДАЮ ПИЛОМАТЕРІАЛИ

Є у наявності, а також на замовлення: балки, крокви, дошки обрізні та необрізні, рейки монтажні, сухі столярні дошки після камерної сушки. Вироби з дерева на замовлення (надвірні туалети, буди для собак та інше). Доставка.

Тел.: 0662945953, 0978154505.

ОГОЛОШЕННЯ

Лікар-нарколог, психотерапевт з багаторічним досвідом. Ефективно лікує, використовуючи стародавні та новітні методики, гіпноз, голкорексфлексотерапію (або акупунктуру), кодуювання та інші: алкоголю, тютюнову залежність, ігроманію, надмірну вагу, неврози, нетримання сечі у дітей. Анонімно та індивідуально. Тел.: 050 519 36 95.

■ Фотофакт

Цими днями В'язівненську гімназію, що на Любешівщині, відвідав справжній Герой – військовий командир Володимир Павлік. Він завітав у цей навчальний заклад, щоб подякувати учням за підтримку, щирі листи, малюнки та добрі слова. Гість передав у дар гімназії особливу реліквію – прапор із підписами воїнів батальйону та їх спільним фото. Цей прапор – символ вдячності, мужності й незламності наших захисників, які боронять Україну.

крови Пресвятої Богородиці, якому близько 280 років. Зараз настоятелем церкви є отець Михайло Федорчук.

Решта парафіян досі вважає себе підпорядкованою упц мп і почала молитися в хаті, що належить місцевій мешканці Любові Масюк. Нині там богослужіння відвідує близько 200 людей. «Сила правди» намагалася поспілкуватися зі священником протоієреєм Віталієм Першутю, який править там службу, але він так і не наважився на розмову.

Тим часом Григорій Пасевич запевняє, що у їхній церковній спільноті моляться не російською мовою, а старослов'янською. Водночас селяни, які підтримали перехід у ПЦУ, іншої думки.

«Розповсюджують думку, що то не росія воює в Україні, а Америка. Коли привозять загиблого воїна, священник московського патріархату руки тримає в кишенях, а його громада не хреститься. Це дуже брідко», – розповідає прихожанка церкви Покрови Пресвятої Богородиці ПЦУ Ольга Мороз.

«Є навіть такі, які чекають путіна. Кажуть: прийдуть – і з вами розрахуються. А церква знову буде наша», – каже староста церкви Покрови Пресвятої Богородиці ПЦУ Сергій Жилко.

...Зараз прихожани Української православної церкви будують новий храм. Ділянка, де тривають будівельні роботи, належить уродженці цього ж села Валентині Кисель.

Згідно з реєстром будівельної діяльності, там зводять не церкву, а приватне житло з господарськими спорудами.

«Люди звернулися до нас з проханням... Багато людей. Та хата нікому не потрібна, а ми живемо в іншому районі. І я кажу, будь ласка, хочете, хай Бог приймає вашу молитву. Тільки документально ця ділянка на мене записана, нею займаються мої діти», – пояснила Валентина Кисель.

За словами мешканців Залізниці, зводили храм почали на пожертви парафіян. Левова інвестиція – нібито гроші місцевих підприємців Василя Дудка та Андрія Швайка. Проте вони цю інформацію заперечили.

ДО РЕЧІ

Станом на вересень 2025 року на Волині діють 644 парафії Православної церкви України та 503 – української православної церкви московського патріархату. Процес переходу громад упц в ПЦУ почався після отримання останньою Томосу у 2019 році. Цей процес помітно активізувався після повномасштабного вторгнення – близько 80 церковних громад приєдналися до ПЦУ. ■

Сумне лідерство Каменя-Каширського

З початку року поліцейські Камінь-Каширського району виявили та задокументували 391 факт керування водіями транспортних засобів у стані алкогольного сп'яніння

Богдана КАТЕРИНЧУК

Камінь-Каширський лідирує – зафіксовано 176 фактів, у Маневичах – 84, в Любешові – 131. За всіма фактами скоєння правопорушень на водіїв-випивох складені адміністративні матеріали, згідно з чинним законодавством, за ст. 130 КУпАП – керування транспортним засобом у стані алкогольного сп'яніння. Санкція статті передбачає: штраф від 17 000 – до 51 000 гривень, позбавлення права керування терміном від 1-го – до 3 років.

Поліція наголошує, що керування у нетверезому стані – одне з найнебезпечніших порушень правил дорожнього руху, яке може мати трагічні наслідки. Тож не варто сідати за кермо напідпитку. ■

На потреби Сил оборони із бюджетів міських, сільських та селищних рад Волині у 2024 році пішло 1,12 мільярда гривень – майже стільки ж, як за два попередні роки разом. В середньому кожен мешканець Волині у 2024 році опосередковано передав на потреби оборони 1088 гривень.

У Волинській обласній дитячій лікарні зробили нове укриття. Усього на роботи спрямували близько 21 млн гривень. Укриття розраховане на 60 ліжок-місць, але загалом вміщує 150 пацієнтів.

РЕКЛАМА

АДВОКАТ

консультація БЕЗПЛАТНО

099.413.00.54
viber.068.691.21.28

РЕКЛАМА

Свідомість 3П 02/273 від 21.08.2024р.

● НЕ ЗАБУДЬТЕ!

• 26 жовтня, у неділю, о 4:00 ранку, Україна переходить на зимовий час. Саме тоді потрібно перевести стрілки годинника на одну годину назад.

РЕКЛАМА

ОГОЛОШЕННЯ
ДЛЯ ВСІХ

Тел.: 066 82 47 160 – Водафон – Viber, Telegram, WhatsApp; 096 77 31 037 – Київстар (Пн,Вт,Пт, 10-17).

Ціна приватного оголошення у нашій газеті – **50 грн** за одне найменування + **20 грн**, якщо ви бажаєте розмістити на сайті **www.volyn.com.ua**. Вартість оголошення про купівлю чи продаж с/г техніки (більше, ніж три одиниці); с/г продукції; будівельних матеріалів; меблів та ін. становить **100 грн** за одну публікацію + **20 грн (за сайт)**. Вартість оголошення про нерухомість та послуги – **100 грн + 20 (за сайт)**. Оголошення, які виділені рамкою, + **25 грн (за сайт + 30)**. Вартість оголошення про згубу – **50 грн**. Оплата у відділеннях ПриватБанку. Розрахунковий рахунок є у кожному номері газети.

РІЗНЕ

● Продам жом, торфобрикет, щебінь різних фракцій, пісок, камінь бут, формах, відсів, цеглу білу та червону, чорнозем, землю на вимостку, блоки, цемент, гній. Доставлю. Вивезу будівельне сміття. Тел. 099 61 14 575, 097 34 43 386.

● Продам жом, торфобрикет, дрова, пісок, щебінь різних фракцій (насіпом та в мішках), камінь бут, цеглу білу та червону (нову та б/в), землю на вимостку, гній, цемент. Доставка. Вивезу будівельне сміття. Тел. 099 33 74 034, 096 99 43 100.

● Продам жом, торфобрикет, дрова рубані (твердої породи), пісок, щебінь, відсів, керамзит, глину, чорнозем, цеглу білу та червону (нову та б/в), шифер (б/в). Доставка. Надаю послуги мінінавантажувачем «Бобкат» та автомобілем ЗІЛ. Тел. 050 73 95 444, 067 45 02 527.

● Продам пиломатеріали: дошки (обрізні та необрізні), балки, крокви, рейки монтажні; сухі столлярні дошки після камерної сушки; відходи виробництва (дрова). Доставлю. Тел. 066 29 45 953, 097 81 54 505.

● Продам торфобрикет, дрова, пісок, відсів, щебінь різних фракцій, цеглу (з доставкою до 10 тонн). Тел. 050 37 81 998.

ПОСЛУГИ

● Перекриваю дахи, мурую стіни з блоків та цегли. Роблю монтаж, підшив, водостоки, утеплення фасадів. Виконую бетонні роботи. Тел. 096 42 24 834.

ВВАЖАТИ НЕДІЙСНИМИ

● Загублений військовий квиток серія СО 404250, виданий на ім'я Михалюта Олександр Володимирович, вважати недійсним.

● Загублений військовий квиток, виданий на ім'я Марушко Віталій Віталійович, вважати недійсним.

● Загублений військовий квиток, виданий на ім'я Гришук Валентин Миколайович, вважати недійсним.

● Загублене посвідчення учасника бойових дій (серія А № 337611), видане на ім'я Гришук Валентин Миколайович, вважати недійсним.

● Загублене тимчасове посвідчення військовозобов'язаного, видане Ківерцівським РВК на ім'я Харчук Юрій Іванович, 26.10.1988 року народження, ввжати недійсним.

Актуальне і в час війни з росією

Кухлик

Павло ГЛАЗОВИЙ

Дід приїхав із села, ходить по столиці. Має гроші – не мина жодної крамниці. Попросив він:
– Покажіть кухлик той, що з краю.
Продавщиця:
– Что? Чего? Я не понімаю.
– Кухлик, люба, покажіть, той, що збоку смужка.
– Да какой же кухлік здесь, еслі ето кружка.
Дід у руки кухлик взяв і нахмутив брови:
– На Вкраїні живете й не знаєте мови.
Продавщиця теж була гостра та бідова.
– У меня есть свой язык, ні к чему мне мова.
І сказав їй мудрий дід:
– Цим пишатися не слід.
Бо якраз така біда в моєї корови:
Має, бідна, языка і не знає мови. ■

■ Газетний серіал

Баба Параска і баба Палажка з... Великої Груші

Або Хроніки кохання з перцем по-волинському

Закінчення.
Початок – на с. 16

РОЗДІЛ 2: «ХОЧУ БУТИ ШАЛЕНОЮ І... СЛУХАТИ «ЧОРНІ ЧЕРЕШНІ»»

...І тут – по радіо зазвучала пісня: «Волинь – сто лісів, сто озер, сто доріг.» – голос гурту «Чорні черешні» лився, як мед у вуха.

– Ой, але ж класна пісня! – сказала Палажка.

– А я думала, що то продають чорні черешні, коли побачила на афішній тумбі на базарі в Камені-Поліському плакат із таким написом! – здивувалась Параска.

– А де ж на Поліссі у жовтні черешні без хімії? – здивувався Омелян. – Хай і чорні.

– Якщо афіша на базарі, то значить – продавати! – навіть і не думала здаватися баба Параска.

– О, і в газеті «Волинь» – їхня реклама! – розрядила ситуацію баба Палажка, розгортаючи середні шпальти. – «Запрошуємо на благодійний концерт гурту «Чорні черешні» у Камені-Поліському».

– О, пригадую, – каже Омелян, – той соліст «Чорних черешень» Юрій Поліщук торік разом із журналістами «Волині» сміття збирав навколо Світязя.

– Найглибшого озера не тільки Волині, а й України! – гордо додала Параска.

– Молодець той Юрій Поліщук, – підсумував Омелян. – І співає, і прибирає.

– Ой, підозрюю, що він тільки співав, а інші прибирали, – кинула своїх п'ять копійок Параска.

– Ні-ні, «Волинь» писала, що і співав, і збирав, і знову співав... А ми цій газеті із самого малечка віримо, – почала баба Палажка.

...І тут муха – нахабна, як сусідка з кредитом – полеті-

«Я теж хочу бути шаленою...» – шепотіла, дивлячись у стелю, як у зоряне небо над Світязем, Палажка.

«І, звичайно, для супервідвороту – перемелене вороняче око – щоб мій Омелько більше не бігав до тієї, що ховає варення під подушкою.»

ла просто на борщ.

– Ану геть! – крикнула Параска, вихопила з рук Палажки газету і... вбила «цокотуху» свіжим номером «Волині».

– Обережно, – вигукнув Омелян, – там же... анекдоти!

– Про Порошенка чи Зеленського? – з'єхиднила Палажка.

(«Анекдоти здебільшого вони пишуть про мертвих президентів або про Кучму чи Януковича», – усміхається під столом, погладжуючи свій живіт, Мурчик-Копілот, якому Палажка підкинула зачарований (напевне) Параскою кусень борщового м'яса).

– А зараз глянемо, – каже

■ Несподіваний поворот

Майже 200 волинян вирішили змінити своє ім'я: як це зробити

Поняття «ім'я» в Україні охоплює три складові: прізвище, власне ім'я та по батькові

Богдана ШЕВЧУК, «Суспільне Луцьк»

За 9 місяців 2025 року на Волині 203 людини офіційно змінили свої імена (торік за цей же період – 214 волинян).

Про це розповіли в Західному міжрегіональному управлінні Міністерства юстиції.

Звернень щодо зміни по батькові на по матері за 2025 рік на Волині не було.

Людина, досягнувши 16-річного віку, має право на власний розсуд змінювати будь-яку частину свого імені. Наприклад, Анна може стати Мариною, а Віталійович – Сергійовичем. Підлітки віком від 14 до 16 років теж

А ви задумувалися коли-небудь над зміною свого імені чи прізвища?

можуть це зробити, але їм потрібна згода обох батьків або опікунів.

ДЛЯ ТОГО, ЩОБ ЗМІНИТИ «ІМ'Я» ПОТРІБНО:

• написати заяву про зміну імені (прізвища, власного імені, по батькові) у будь-якому відділі державної реєстрації актів цивільного стану за місцем їх проживання (на час дії воєнного стану

в Україні);

• заяви громадян України, які постійно проживають за кордоном, приймають у дипломатичних представництвах або консульських

«Після перевірки Нацполіцією, яка триває місяць, надається спеціальний висновок про можливість зміни «імені».

установах;

• заява про зміну імені подається в письмовій формі особисто заявником за умови пред'явлення паспорта громадянина України.

Після перевірки Нацполіцією, яка триває місяць, надається спеціальний висновок про можливість зміни «імені». Якщо щодо людини є відкрите кримінальне провадження, наявна непогашена судимість, розшук чи заявник надав неправдиві дані при подачі документів,

поважно дід Омелян, витираючи кров від вбитої мухи з газети об свою маринарку.

Баба Параска дивиться на це – і надимається, як жаба від злості – мовляв, «гаде, це ж я тепер маю її прати!». Але її крик зупиняє... заразний сміх діда Омеляна.

– Що там? – запитує Палажка, зиркнувши на мить на сусіда, але одразу ж опускає очі.

– Та анекдот класний, аж витирає сльози від сміху Омелян. – Ось послушайте: «Перед сном дід каже до баби: «– Стара, давай по-кохаємося». – «– Тоді, діду, почекай, я зуби вставлю, бо хочу бути як у молодості – шаленою».

Параска вмиль – знову як киплячий борщ – і вже забула про залайдоджену мухою маринарку:

– То ви таки кохалися?! Під ліжком?!

– Голодний кумі одне на умі..., – почав захищатися Омелян. – А в мене – зуби. Я ж зуби шукав!..

– Ага. І ложку з варенням, мабуть, теж, – продовжувала шпетити чоловіка Параска.

Палажка після цих слів різко вкрилася багрянцем, але, щоб нічого не видати, вдала, що смачно позіхнула – і піднялася з-за столу.

– Ну, добре, сусідоньки. Вже пізно, дякую вам. Приходьте завтра після базару до мене на налисники з варенням. І без перцю.

...Палажка пішла. Параска з Омеляном збиралися лягати спати. Але старий щось довго затримувався у ванній.

– Діду, ти що там робиш? – гукнула Параска.

– Зуби чищу.
– Тоді почисть і мої заодно. Я теж хочу бути сьогодні шаленою...

...А через пліт у своїй хаті самотньо в своєму ліжку лежала Палажка. І шепотіла, дивлячись у стелю, як у зоряне небо над Світязем:

– Я теж хочу бути шаленою...

Читайте через тиждень у газеті «Волинь» серію № 5: «Спецоперація: «Як заманити «Чорні черешні» у Велику Грушу».

то може отримати відмову щодо зміни частини імені.

Після отримання свідчення про зміну імені потрібно звернутися до територіального органу Державної міграційної служби для отримання нового паспорта громадянина України.

Одночасно з документом для внутрішнього викори-

стання, необхідно замінити і паспорт для виїзду за кордон. Оновлення інформації потребує реєстраційний номер облікової картки платника податків і водійське посвідчення. Також про зміну потрібно повідомити банки. Оновити доведеться і медичні картки.

Документи про освіту (атестати, дипломи) залишаються дійсними, але ви можете додати до них свідоцтво про шлюб для підтвердження зміни прізвища. ■

■ Футбол

«Я – патріот своєї країни. Висновки зробив. Щиро перепрошую, це не повториться», – пообіцяв Юхим Конопля.

І румун Владіслав Бленуце тепер каже, що він – за українських воїнів-козаків!

Як футболісти-«ватники» враз стали патріотами

І свою вину змили... кров'ю фінансовою

Петро ПАС

Спочатку у скандал вляпався румунський форвард київського «Динамо» Владіслав Бленуце, в якого після переходу до українського клубу знайшли зашкварні репости у TikTok, зокрема ролики за участю російського пропагандиста Володимира Соловйова та іншого пропагандистського контенту. Також у соцмережах дружини 23-річного румунського футболіста було виявлено фото з ностальгією за СРСР і вирізки з промов президен-

та рф володимира путіна. Тому кожен вихід на поле Владіслава Бленуце супроводжувався огульним свистом і закидали лавку запасних «Динамо» ватюю... Довелося вмішуватися керівництву клубу. «Динамо» виступило з офіційною заявою щодо скандалу навколо новачка клубу, наголосивши, що Бленуце «підтвердив свою проукраїнську позицію та визнав колишні помилки». Водночас сам гравець записав відеозвернення до українців українською мовою. Також Бленуце дав

інтерв'ю пресслужбі «Динамо», в якому запевнив, що усвідомив свою помилку та не підтримує російських окупантів. Більше того, гравець перерахував свою першу зарплату у розмірі 700 тисяч гривень Збройним Силам України і презентував воїнам автомобіль. Владіслав показав чек із позначкою «благо-

вибачення в уболівальників, команди та клубу. Юхим Конопля також долучився до придбання пікапа для представників фанатського руху «Шахтаря», які нині захищають Україну на фронті. ФК «Шахтар» вважає ситуацію вирішеною та продовжує співпрацю з гравцем у дусі відповідальності, поваги й підтримки українських захисників», – йдеться у повідомленні пресслужби «гірників». Після скандального резонансу, раніше сам Конопля визнав, що лайкав відео із Жириновським, але заявив,

Кожен вихід на поле Владіслава Бленуце супроводжувався огульним свистом і закидали лавку запасних «Динамо» ватюю...

дійна пожертва ЗСУ» та фото з автомобілем для фронту. «Переїзд до України дався непросто, особливо психологічно. Мене звинувачували, що я не визначився з позицією. Місяць тому я заявив про підтримку ЗСУ, і тепер доводжу це щиро. Не шукаю визнання – роблю від серця і пишаюся», – написав Бленуце. А потім розгорівся ще більший скандал, адже «погорів» в інтернеті... 26-річний футболіст національної збірної України і донецького «Шахтаря» Юхим Конопля, який поставив лайк у соцмережі на висловлювання вже покійного російського українофоба Володимира Жириновського. Також з офіційною заявою змушений був виступати і донецький «Шахтар».

«Клуб провів внутрішнє розслідування та детально розглянув усі обставини ситуації, пов'язаної з активністю Юхима Коноплі в соціальних мережах. Гравець визнав помилковість своїх дій, повністю усвідомив їх неприпустимість і щиро попросив

що не вкладав у це жодного сенсу і є патріотом. «Я не вкладав у лайки ніяких намірів і не підтримую росію та її діячів і послідовників. Я – патріот своєї країни. Висновки зробив. Щиро перепрошую, це не повториться», – написав Конопля.

МІСЦЕВА КОЛОНКА

У чемпіонаті Волині гравець забив 6 голів і не реалізував пенальті

Це рідкісне досягнення в одному футбольному матчі навіть не має окремого офіційного терміну. Зазвичай термінологія зупиняється на 5 голах, які називають пента-трик. Тому 6 результативних ударів в одному матчі можна назвати «шестиголом»

Петро ПАС

Тепер Руслан Самарчук із «ЛСТМ 536» може колись розповідати онукам, що в одному матчі забив аж 6 голів. Могло б бути і всі

■ Увага, конкурс!

Віггадайте, що заховали на Волині, – і отримайте приз!

Принцип нашої інтелектуальної вікторини нагадує «чорний ящик» із популярної гри «Що? Де? Коли?». Тільки предмет чи зображення людини ми ховаємо в гарбуз (від початку повномасштабного вторгнення нелюдів-москалів наш добрий-продобрий гарбуз перетворився у грізний гранатобуз)

Грицько ГАРБУЗ

Умови конкурсу такі: ви маєте відгадати, що чи кого заховав Грицько Гарбуз у нашому гранатобузі. За кожну правильну відповідь отримуете по 1 очку. Хто здобуде найбільше балів протягом 13 турів, той і стане чемпіоном конкурсу «Гранатобуз із секретом. Осінній марафон-2025» та отримає грошовий приз від редакції у розрахунок: **здобутий 1 бал = 100 гривень**. Якщо двоє або більше учасників наберуть однакову кількість балів, то грошовий приз розділимо порівну між усіма лідерами, але переможцем вікторини оголосимо того, хто найшвидше відповість на додаткове запитання. Після кожного туру на фейсбук-сторінці Грицька Гарбуза ми будемо вказувати перелік усіх переможців і регулярно публікуватимемо турнірну таблицю.

«ГРАНАТОБУЗ ІЗ СЕКРЕТОМ. ОСІННІЙ МАРАФОН-2025» – 8

А сьогодні в гранатобузі ми заховали рослину, яка точно є у більшості з вас на городі або точно в супермаркеті чи на базарі. А вивести вас на неї допоможе асоціативний ряд: «Стив Джобс», «гай», «варення», «фіолетовий», «панна», «заєць», «помаранчевий», «білий», «бур'ян», «жовто-оранжевий», «фрукт», «вогнище»... Що за рослина знаходиться у гранатобузі? Слово-відповідь треба надіслати до 30 жовтня (включно) тільки у вигляді повідомлення на номер: **066 133 86 88**, обов'язково вказати після слова-відповіді у дужках ще й своє ім'я, прізвище і регіон, який представляє (наприклад: «Паляниця» (Валерій Залужний, Житомирщина)). Приємних Вам пошуків без повітряних тривог! ■

Граючий тренер «ЛСТМ 536» Тарас Кабанов разом із гравцями, які влітку поповнили лави «будівельників» – Русланом Самарчуком (праворуч), який раніше виступав за ФЦ «Ковель», та Миколою Ціхоцьким, котрий захищав кольори «Славії» (Боратин). Фото: «ЛСТМ 536».

7, якби реалізував пенальті... Сталося це у заключному матчі 16-го туру Чемпіонату Волині 2025, в якому луцькі «будівельники» познущалися із «Анדרдога» з княжого міста – 10:0! Результати матчів 17-го туру Чемпіонату Волині 2025: ФК «Славія» (Боратин) – «ЛСТМ 536» (Луцьк) – 0:3 (Ця перемога засвідчила, що «ЛСТМ 536» на 99,9% стане чемпіоном Волині-2025, оскільки в заключному турі грає проти аутсайдера першості – ФК «Камінь ДЮСШ» (Камінь-Каширський), ФК «Камінь ДЮСШ» (Камінь-Каширський) – ФК «Володимир» (Володимир) – 1:3, «Шахтар» (Нововолинськ) – «ДЮФШ Волинь» (Луцьк) – 3:0. Гостям зарахована технічна поразка, інформує Асоціація футболу Волині. ■

№	Команда	І	В	Н	П	З:П	О
1.	«ЛСТМ 536» (Луцьк)	15	12	1	2	55:4	37
2.	ФК «Тростянець» (Тростянець)	15	12	1	2	59:8	37
3.	ФЦ «Ковель» (Ковель)	14	9	1	4	43:18	28
4.	«Шахтар» (Нововолинськ)	15	8	2	5	37:17	26
5.	ФК «Володимир» (Володимир)	15	8	1	6	35:19	25
6.	ФК «Славія» (Боратин)	15	7	4	4	40:21	25
7.	ФК «Камінь ДЮСШ» (Камінь-Каш.)	15	3	0	12	13:84	9
8.	ДЮФШ «Волинь» (Луцьк)	16	2	0	14	9:46	6
9.	«Анדרдог» (Володимир)	14	1	0	13	9:83	3

■ Судоку

ЗАПОВНІТЬ ПОРОЖНІ КЛІТКИ ТАК, ЩОБ В КОЖНОМУ РЯДКУ, СТОВПЧІКУ І КВАДРАТІ 3x3 БУЛИ ЦИФРИ ВІД 1 ДО 9 ПО ОДНОМУ РАЗУ.

3		5	1		
		1			8
	5		6	3	9
6	8	7	5		
5	7	6	2		9
	2	3	5	9	7
	1	9	7	6	
	4	8	3	1	9
3		4	8	9	7

Відповіді на судоку за 15 жовтня.

3	6	2	7	9	5	4	8	1
9	5	1	8	4	3	7	2	6
8	4	7	2	6	1	9	3	5
1	7	6	3	5	4	8	9	2
2	3	5	9	7	8	1	6	4
4	8	9	1	2	6	5	7	3
6	1	3	4	8	7	2	5	9
5	9	8	6	1	2	3	4	7
7	2	4	5	3	9	6	1	8

НЕДІЛЯ, 26 ЖОВТНЯ

6.00, 4.30 Сімейні
мелодрами **6.30**
Телемагазин **7.30, 23.50**
Говорить Україна **12.45**
Т/с "Заборонений плід"
18.00 Т/с "Величне
століття. Роксолана"
0.40 Т/с "Щоденники
темного" **3.00** Т/с
"Хостел"

■ На поворотах долі

Ліс, що подарував... любов

Того ранку Лука встав рано, ще до світанку. Осінь стояла глибока – пахло мокрим листям, грибами, туманом. Йому хотілося тиші, щоб трохи побути на самоті, послухати, як падає листя, і, може, знайти кілька красенів білих

Зореслав СТОЖАР

Він любив ліс. Там, серед дерев, думки завжди ставали яснішими.

Він ішов стежкою, що вела вглиб, усе далі від дороги, від шуму, від людей.

Сонце підіймалося, і ліс потроху прокидався: шелестіло листя, десь гунав дятел. Лука йшов, насвистуючи, й не помітив, як минуло кілька годин. Кошик уже наполовину був повен грибів.

Він присів перепочити, випив ковток води – і раптом зрозумів, що навколо все якесь... інше. Деревна незнайомі, стежки не видно.

Він крутнувся раз, другий – і не впізнав нічого.

– Та ну, – буркнув, – я ж не вперше тут.

Але навіть компас у телефоні не допоміг: зв'язку не було. «Нема мережі», – миготів напис, мов намішка.

Лука пішов навмання, потім ще й ще – та з кожним кроком ліс ставав глухішим. Сонце хилиться, тіні ростуть, а виходу немає.

Коли зовсім стемніло, страх почав поволі підкратися.

Сич крикнув десь угорі, вітер шарудів у кронах, і навіть власні кроки здавалися чужими.

Він ішов і раптом побачив у темряві крихітний вогник.

Спершу подумав, що здалося, але ні – між деревами тремтів теплий відблиск.

Лука рушив на нього.

За кілька хвилин вийшов на галявину, а там – стара хата, трохи похилена, але з живим світлом у вікні. Димок звивався з комина, пахло дровами.

Він постукав. Двері відчинилися, і на

«Він не згубився, – сказала Марія. – Він знайшовся».

порозі з'явилася жінка.

Волосся, уже посріблене сивиною, м'який погляд, тиха усмішка.

– Добрий вечір, – сказав Лука. – Я... заблукав.

– Заходьте, – спокійно відповіла вона. – Ліс іноді любить жартувати з тими, хто йому довіряє.

У хаті було тепло. На столі стояла миска з картоплею, поряд – хліб і молоко.

– Сідайте, – мовила вона. – Мене Марією звуть. А ви?

— Лука.

Вони вечеряли мовчки. Потім розмовляли.

Про ліс, про життя, про самотність.

Виявилося, Марія живе тут сама вже кілька років. Колись мала чоловіка, дітей, але всі роз'їхалися. А вона залишилася – бо ліс її тримає.

Лука слухав її голос – спокійний, теплий, і відчував, як напруга відступає.

– Залишайтеся на ніч, – сказала вона. – Вранці знайдете дорогу.

Він кивнув.

Ніч була тиха. За вікном шелестів вітер, а в хаті потріскували дрова. Лука довго не міг заснути. Дивився у темряву й думав: «Як дивно все складається...».

Йому було 55. Діти дорослі, живуть своїм життям.

Дружина – в Італії, уже багато років. Спершу він чекав, потім звик. Минулого літа вона приїжджала

– на тиждень. Поспішала до свого Джанлуки, якого називала «колегою» (це ж треба: чоловік – Лука, а коханець – Джанлука!).

Він не сердився. Просто життя розійшлося, як річка на два рукави.

Ранок почався із запаху кави.

Марія стояла біля плити, усміхалася.

– Ви спали спокійно?

– Так. Давно не спав так, – відповів Лука.

Вони снідали й говорили, ніби знали одне одного сто років.

А коли він зібрався йти, Марія тихо сказала:

– Може, не поспішайте?

«Це ж треба: чоловік – Лука, а коханець – Джанлука!»

Ліс сьогодні знову туманний.

Він глянув у вікно – справді, сірий туман стелився поміж дерев.

– Напевне, посиджу ще трохи, – мовив він.

І залишився.

Минув день. Лука допомагав колоти дрова, лагодив паркан.

Марія готувала вечерю, співала собі під ніс.

Йому було дивно легко – наче він повернувся додому, якого ніколи не мав.

А вночі, коли вони сиділи біля печі, вона сказала:

– Знаєте, іноді ліс при-

водить до нас не випадкових людей.

Він лише взяв її за руку.

Наступного дня, коли сонце вже піднялося, на галявину вийшли кілька людей у яскравих жилетах.

– Добрий день! – крикнув один. – Ми шукаємо чоловіка, що загубився в лісі. Лука його звати.

Марія вийшла на ганок і тихо всміхнулася.

– Він не згубився, – сказала. – Він знайшовся.

І тоді з хати вийшов Лука.

Очі світилися спокоєм.

– Я її знайшов, – мовив він. – Треба було п'ятдесят п'ять років прожити, щоб знайти те, чого все життя шукав. Любов.

– А як же дружина, діти? – здивувався хтось із пошуківців.

Лука знизав плечима.

– Діти вже дорослі, далеко. Вони розуміють. А дружина... Вона – в Італії. Уже двадцять років. Минулого літа приїжджала на тиждень. Все до свого Джанлуки поспішала...Навіть мене вже називала не Лука, а ЛУКА...

Він подивився на Марію – і усміхнувся.

– А я теж поспішав. Тільки не знав куди. Тепер знаю.

Пошуківці пішли, а Лука залишився на хуторі.

Ліс прийняв його, як давнього друга.

Іноді треба заблукати, щоб нарешті знайти свій шлях. ■

■ Що віщують зорі?

Гороскоп на 27 жовтня – 2 листопада

ОВЕН (21.03 – 20.04)

Тиждень спонукатиме вас діяти активно й рішуче. У справах можливі прориви, якщо зосередитися на головному. Не дозволяйте емоціям керувати рішеннями. **Сприятливий день** – вівторок, **несприятливий** – п'ятниця.

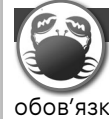
ТЕЛЕЦЬ (21.04 – 21.05)

Ви можете відчути потребу в стабільності й затишку. Уникайте конфліктів – особливо в родині. Фінансові питання вирішуватимуться успішно, якщо не поспішатимете. **Сприятливий день** – середа, **несприятливий** – понеділок.

БЛИЗНЮКИ (22.05 – 21.06)

Вас чекають цікаві зустрічі й новини, які можуть змінити ваше бачення певної ситуації. Використайте шанс навчитися чомусь новому. **Сприятливий день** – четвер, **несприятливий** – субота.

РАК (22.06 – 22.07)

Тиждень обіцяє спокій і гармонію, якщо не навантажуватимете себе надмірними обов'язками. Проведіть більше часу з тими, хто вам дорогий. **Сприятливий день** – неділя, **несприятливий** – вівторок.

ЛЕВ (23.07 – 21.08)

Ви відчуєте приплив енергії, який допоможе втілити давню ідею. Але важливо не брати на себе надто багато. Ваші зусилля принесуть визнання ближче до кінця тижня. **Сприятливий день** – понеділок, **несприятливий** – четвер.

ДІВА (22.08 – 23.09)

На вас чекає продуктивний період. Ви зможете розкласти все по полицях і знайти відповіді на важливі питання. Не бійтеся відмовлятися від старого, щоб дати місце новому. **Сприятливий день** – п'ятниця, **несприятливий** – середа.

ТЕРЕЗИ (24.09 – 23.10)

Цей тиждень принесе гармонію у стосунках і натхнення в творчості. Ваш шарм і дипломатичність допоможуть владнати суперечки. **Сприятливий день** – субота, **несприятливий** – понеділок.

СКОРПІОН (24.10 – 22.11)

Ви – на порозі внутрішніх відкриттів. Можливі зміни в планах, але вони виведуть вас на правильний шлях. Слухайте інтуїцію – вона зараз надзвичайно точна. **Сприятливий день** – середа, **несприятливий** – неділя.

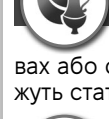
СТРІЛЕЦЬ (23.11 – 21.12)

Ваш оптимізм і рішучість допоможуть долати перешкоди. Тиждень – сприятливий для поїздок, навчання та нових починань. **Сприятливий день** – четвер, **несприятливий** – вівторок.

КОЗОРИГ (22.12 – 20.01)

Зосередьтеся на деталях – саме вони визначать успіх. Ваша наполегливість буде винагороджена. Уникайте суперечок із керівництвом. **Сприятливий день** – п'ятниця, **несприятливий** – середа.

ВОДОЛІЙ (21.01 – 18.02)

Вас чекає несподіваний поворот у справах або стосунках. Не відкидайте нові ідеї – вони можуть стати ключем до успіху. **Сприятливий день** – неділя, **несприятливий** – четвер.

РИБИ (19.02 – 20.03)

Тиждень пройде під знаком творчості та внутрішньої гармонії. Ви знайдете сили завершити старі справи й відкритися новим мріям. **Сприятливий день** – понеділок, **несприятливий** – субота. ■

■ Записуйте рецепт!

Варення з моркви та лимона

Варення можна готувати з різних фруктів та овочів. Якщо ви до цього не уявляли про смакоти з моркви, тоді маєте нагоду спробувати

Галина ГОНОРОВА

Це дійсно незвично, але оригінально та смачно.

ІНГРЕДІЄНТИ:

Вам знадобляться наступні компоненти:

- морква – 1 кг;
- цукор – 1 кг;

• лимон – 1 шт.

ЯК ПРИГОТУВАТИ:

Моркву треба ретельно помити. Поставте її варитись. Потім очистіть та гарно її наріжте, посипте цукром.

З лимона зніміть цедру. Бажано цілою шкіркою. Обваріть її в киплячій воді. Після цього шкірку наріжте на смужки та поставте варити у цукровій воді на 1 годину. Вона має стати м'якою. Тим часом залишок лимона наріжте тонкими кружальцями, покладіть у приготовлену раніше моркву. Додайте

Доступно кожному – і дуже смачно!!!

відварену лимонну шкірку. Всі інгредієнти разом потрібно варити до прозорості моркви.

Готове варення розкладіть у стерилізовані банки та закатайте кришками. **Смачного!** ■

■ Анекдоти

Вирішив дід покинути бабу й одружитися з молодію дівчиною. Приводить її в загс, а йому кажуть: – Ти що, діду, очманів?

– Набридла мені дружина, всю ніч то їй спекотно, то – холодно, то таблетку дай, то квартиру закрий! А ця ввечері пішла, а вранці прийшла – жодних проблем, сплю спокійно!

Зловив українець золоту рибку. Та йому говорить, що виконає будь-які його три бажання, якщо відпустить.

– Вдарити по Кримському мосту. І ще раз! І ще раз! – каже українець.

Помирає дід, диктує заповіт: – Бабці свій заповідаю 300 тисяч, доньці – 200, онучці – 150...

Родичі в душі радіють. Тут старий замовкає, замишлюється...

– Блін, де ж я візьму стільки грошей то?..

Стоматолог – пацієнту: – Зуб я вам вирвав, дві години не їжте.

– Після ваших цін я місяць їсти не буду!

Газетний серіал

Баба Параска і баба Палажка з... Великої Груші

Або Хроніки кохання з перцем по-волинському

– А ти чого до мене не привіталася? – кинула Параска.

Продовження.
Початок – у «Волині» за 1, 8 і 15 жовтня 2025 року.

Остап ЧЕРЕШНЯ (у співпраці з Мурчиком-Копілотиком)

СЕРІЯ №4: «БОРЩОВИЙ ТРИКУТНИК»

Розділ 1: «Супервідворот – вороняче око»

...Параска стояла над кастролею, як чаклунка над казаном. Вона вже додала валер'янку («щоб Палажка не кричала»), хрін («щоб сльози її були чесні»), лавровий лист із написом: «Омелян – мій», трохи варення («щоб не забула, що любов буває солодкою, але з кісточками») і...

– ...ще дрібку перцю з базару. Того, що «для характеру». Чілі... – шепотіла вона, – і, звичайно, для супервідвороту – перемелене вороняче око – щоб мій Омелько більше не бігав до тієї, що ховає варення під подушкою... І всипала. Щедро.

(«Для привороту і чоловічої сили баба Параска (на свою ж голову!) щоразу таємно досипає дідові змелену веселку», – констатує під столом Мурчик-Копілот).

«Ну як в тебе так смачно виходить, Парасю!», – постійно прихвалювала страву сусідка Палажка.

А Палажка, як мудра жінка, перед тим, як іти в гості, випила ложку свяченої води, вдягнула спідню білизну навиворіт і прочитала молитву проти кулінарної магії.

– Бо знаю я Параску... – бурмотіла вона. – У неї борщ – то не страва, а заява на перемогу.

...А зайшла Палажка до хати сусідів з двома газетами «Волинь» у руках.

– Одна – моя, друга – ваша. Зустріла по дорозі листоношу

Йвана Почуй-Зубрицького, – пояснила. – Просив передати вам. Сам не встигає – ковбасу і макарони розносить.

– Ага, – буркнула Параска. – І зуби вставні чи як то їх по-науковому називають... віні... віні... ой, схоже як у Вінні-Пуха...

– Вініри, – виручає дружину дід Омелян.

– Надто ти в мене вже розумний, діду. Скоро будеш старий... хоча вже давно і так старий! – замість подякувати, знову буркнула.

«Та який він старий. То нічого, що зуби вставні має», – подумала Палажка, але промовчала, бо не мала права не те що слова сказати, а й затримати свій погляд на Омелянові...

Сіли вечеряти. Дід Омелян мовчав, сьорбав борщ, як дипломат чай у Женеві. Навіть тостів не говорив. А Параска з Палажкою – то перчили, то солили (при цьому сусідка постійно прихвалювала страву, кажучи: «Ну як у тебе так смачно виходить, Парасю!», при цьому все м'ясне непомітно викидала під стіл, а проти рідкого її мала захистити свята вода), то цокалися, то не цокалися, але постійно згадували, хто кому що сказав ще в 1987-му, коли дівували і на танці разом ходили, поки не посварилися, бо Омелько не засватав Палажку, і що трапилося буквально вчора перед «сценкою зі вставними зубами».

– А ти чого до мене не привіталася? – кинула Параска.

– Бо ти на мене не дивилась.

– А я не дивилася, бо ти не привіталася.

– А я не привіталася, бо ти не дивилась...

І так по колу – як у танці з 1987-го. Параска аж не витримала цього словесного «пінг-понгу» і звернулася до чоловіка:

– Омеляне, скажи їй!

– Я борщ їм...

Продовження серії – на с. 12

Золоті слова

«... Бо якраз така біда в моєї корови: Має, бідна, язика і не знає мови».

(Павло ГЛАЗОВИЙ (1922 – 2004), легендарний український поет-гуморист і сатирик).

Читайте актуальну гумореску Павла Глазового – на с. 12

2025	ЖОВТЕНЬ
Гнат, Максим, Микола, Олександр, Яків, Єлисей, Никифор.	
23	Четвер День рекламіста.
☀️ схід – 10:13, захід – 18:21. Зростаючий півмісяць. 2-й день. ☀️ схід – 07:55, захід – 18:10. Тривалість дня – 10:15, тривалість ночі – 13:45.	
24	П'ятниця День Організації Об'єднаних Націй. Всесвітній день інформації про розвиток. Всесвітній день боротьби з поліомієлітом.
☀️ схід – 11:24, захід – 18:47. Зростаючий півмісяць. 3-й день. ☀️ схід – 07:56, захід – 18:08. Тривалість дня – 10:12, тривалість ночі – 13:48.	
25	Субота Дмитрівська батьківська субота. День маркетолога. День військового капелана. Європейський день цивільного правосуддя.
☀️ схід – 12:32, захід – 19:23. Зростаючий півмісяць. 4-й день. ☀️ схід – 07:58, захід – 18:06. Тривалість дня – 10:08, тривалість ночі – 13:52	
26	Неділя Великомученика Дмитрія Солунського. День автомобіліста та шляховика. Міжнародний день теці. (Перехід на зимовий час.)
☀️ схід – 12:31, захід – 19:11. Зростаючий півмісяць. 5-й день. ☀️ схід – 07:00, захід – 17:04. Тривалість дня – 10:04, тривалість ночі – 13:56.	
27	Понеділок День української писемності і мови. Міжнародний день шкільних бібліотек. Всесвітній день аудіовізуальної спадщини.
☀️ схід – 13:18, захід – 20:11. Зростаючий півмісяць. 6-й день. ☀️ схід – 07:01, захід – 17:02. Тривалість дня – 10:01, тривалість ночі – 13:59.	
28	Вівторок День визволення України від фашистських загарбників. День анімації. День дзюдо.
☀️ схід – 13:53, захід – 21:22. Зростаючий півмісяць. 7-й день. ☀️ схід – 07:03, захід – 17:00. Тривалість дня – 09:57, тривалість ночі – 14:03.	
29	Середа День працівників служби позавідомчої охорони. Всесвітній день боротьби з інсультом. День військового фінансиста.
☀️ схід – 14:19, захід – 22:39. Перша чверть. 8-й день. ☀️ схід – 07:05, захід – 16:58. Тривалість дня – 09:53, тривалість ночі – 14:07.	

Місячний і сонячний календарі склав Вадим ХОМІК, вчитель фізики та астрономії КЗЗСО «Луцький ліцей №1 Луцької міської ради».

Джерело: chas.news.

- Слабкі: 23, 25, 30.
- Сильні: 29.

Подбайте заздалегідь про ліки від тиску і головного болю. Відмовтеся від алкоголю, кофеїну, важкої та гострої їжі. Бережіть себе і своїх рідних!

50

Вітаємо

хлопц

Володимира та Любов

із золотим весіллям!

Уся родина щиро вітає сім'ю з села Шклинь Луцького району із золотим весіллям, яке вони відзначатимуть у суботу, 25 жовтня.

Рівно 50 років тому ви взяли за руки та ступили у нове спільне життя. І попри те, що в ньому було багато різних випробувань, ви завжди гідно проходили їх і ніколи не переставали підтримувати, допомагати, а головне – любити один одного. Ваша вірність перевірена часом, ваша любов пройшла велике загартування життєвими труднощами. І те, що у ваших очах, як і раніше, горить вогонь пристрасті, ніжності один до одного – це неоціненна нагорода за всі прожиті роки!

Ви чудово впоралися із завданнями: створили сім'ю, виховали сина, збудували дім і посадили сад. За це життя нагороджує вас золотою весільною медаллю!

Ми бажаємо вам безмірного щастя і такого ж здоров'я, нескінченних радісних років життя. Нехай ваша мила, чарівна і прекрасна подружня пара завжди буде прикладом і еталоном для наслідування для ваших дітей, онуків і правнуків!

Мирного неба! Вітаємо з ювілеєм сімейного життя!

ВОЛИНЬ

www.volyn.com.ua t.me/Volyn_ZMI facebook.com/Volyn.ZMI

Головний редактор і відповідальний за випуск ЗГОРАНЕЦЬ Олександр Олександрович

Тижневик «Волинь». Ціна Договірна. Набраний і зверстаний в комп'ютерному центрі ТзОВ «Газета «Волинь»

ЗАСНОВНИК: ТЗОВ «ГАЗЕТА «ВОЛИНЬ»

Місцезнаходження видавця: 43025, м. Луцьк, просп. Волі, 13.

Поштова адреса за якою здійснюється редакційний контроль: вул. Ковельська, буд. 2, м. Луцьк Волинської обл., 43016.

volyn.nova@gmail.com, reklama.volyn@gmail.com

Заснована 27 вересня 1939 року.*

Редакція залишає за собою право на літературне редагування надісланих матеріалів без узгодження з автором. Рукописи не повертаються й не рецензуються. Редакція може не поділяти думку авторів. Передрук або відтворення у будь-якій формі матеріалів, розміщених у газеті «Волинь-нова» чи на її інтернет-сторінці, без письмової згоди видання заборонено. Публікації під рубриками «Офіційно», «Політика», «Точка зору», «Секрет успіху», «Благодійність», «Економіка», «Актуально», «Добра справа», а також із позначкою «-» друкуються на правах реклами.

За зміст рекламних матеріалів та листів, надісланих читачами, газета відповідальності не несе.

Редакція залишає за собою право відмовити в розміщенні рекламної статті, якщо її зміст суперечить законодавству України, нормам моралі або може завдати шкоди виданню.

Телефони редакції: 066 82 47 160, 096 77 31 037

ВІДДІЛИ РЕДАКЦІЇ

Головний бухгалтер	Інтернет-новин
ВДОВИЧЕНКО Тамара Федорівна	НЕКОЗ Наталія Валеріївна
Політики	Передплати і розповсюдження
УЛІЦЬКИЙ Василь Михайлович	КОСІНСЬКА Ольга Олексіївна
Інформації	Спеціальний кореспондент
ВЛАШИНЕЦЬ Леся Степанівна	ЛІСОВИЙ Ігор Сергійович

ТЗОВ «Газета «Волинь»

п/р UA83305299000026007000803281 КБ

Приватбанк, МФО 305299, ЄДРПОУ 02471695 Друк офсетний.

Обсяг 4 друк. аркуші

Передплатний індекс: 30000

Ідентифікатор медіа: R30-02496, рішення від 18.01.2024 № 142.

Віддруковано: ТОВ «Поділля-Тер», м. Тернопіль, вул. Текстильна, 28 тел.: (0352) 52-27-37. http://la-print.com.ua

Тираж випуску: 8192.

Загальний тижневий тираж: 8313.

Замовлення № 1479.